СІЧЕНЬ

1983

Київ

ПЕРЕЦЬ

Виходить з січня 1927 р.

№2 (1140)

Ціна номера 30 коп.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО (За темою азербайджанського журналу «Кірпі»).

«Інший погано справляється із своїми обов'язками, зловживає службовим становищем, ігнорує думку колективу, але на це заплющують очі і пересаджують із крісла в крісло».

(З передової «Правды» «Удосконалювати роботу з кадрами» за 6 грудня 1982 р.).

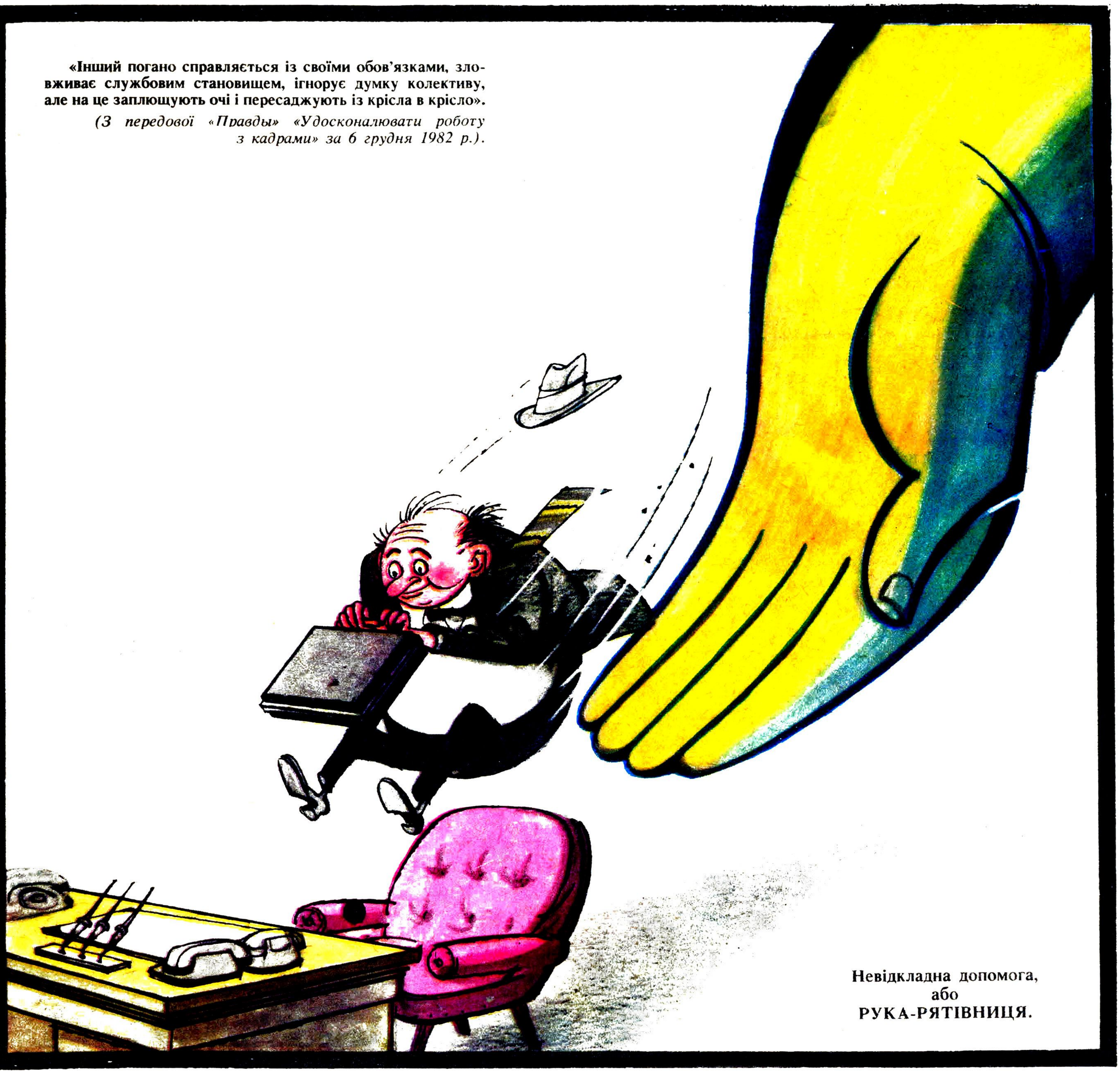

**Невідкладна допомога,
або
РУКА-РЯТІВНИЦЯ.**

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

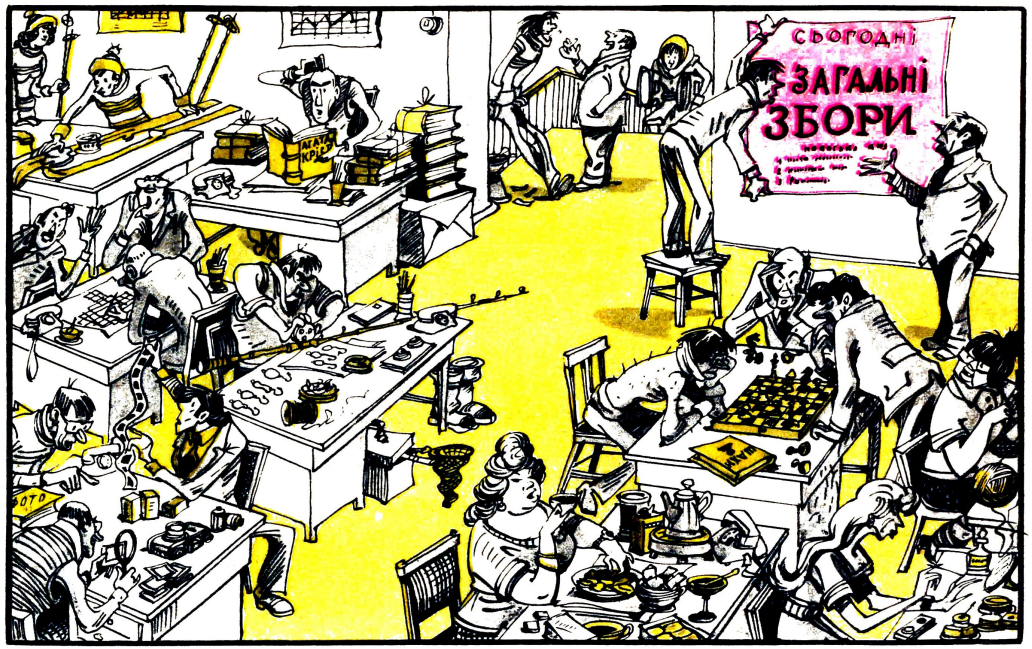

— Неподобство! Як це можна: проводити збори у робочий час!

Лопух і Горіх

БАЙКА

Край городу, поруч з Лопухом,
В літній ранок, сонцем обігрітий,
Із землі пробився ледь помітний
Крихітний Горіх, неначе гном.

А Лопух — Лопух всім Лопухам —
Тішився, вдоволений собою.
— Ну, коли вже нас тут стало двоє,
То тоді послухай і затям.

Отже, так: ти з того починай,
Що весною викинь більше листя,
Захопи солідне ним обійстя
І туди нікого не пускай.

Вшир бери. Стелись по низині...
І не пнись ніколи вище тину.
Закутка тримайся... Так, дитино,
Ми ще повікуєм. Вір мені!

Та тяглося вгору деревце
Всупереч науці Лопуховій.
— Он ти як? — Лопух насупив брови.—
Значить курку хоче вчить яйце?..

Важко буде нам на цій землі,—
Ми даремно, друже, не зійшлися.
Сам ти винний... Що ж, тепер дивися!..

• • •

Є, на жаль, такі ще «вчителі».

Леонід ФЕДОРУК.

На те й свайба

(Із записок скороминущого тестя)

НЕДІЛЯ. Не виспався. Цілу ніч Настя бубоніла. Щоб не гірша свайба, як у Хвастуленків. Гостей у них було 242, нам треба не менше 250.

ПОНЕДІЛОК. Наявні ресурси: готівки 4.180. Кабанчик Васька пудів на чотирнадцять, бузівок центнерів два з половиною. Ну й інша всячина. Думаю, хватить.

ВІВТОРОК. Привіз із магазину двадцять два ящики білої, десять червоного (для слабшої половини), п'ятнадцять пива. Та ще домашнього виробу є дев'ять бідонів. Повинно б вистачити.

СЕРЕДА. Їздив у місто, заплатив наперед за музику. Гармошка, баян — це тепер, кажуть, не модно. Буде посучасному: ансамбль. Дорого, нахаби, беруть. Так зате, обіцяли, як ударимо, то й у навколишніх селах заплигають. Коли у Хвастуленків по-сучасному грали, то корови по селу не стали давать молока. Та що поробиш, на те й свайба.

ЧЕТВЕР. Моя Настя мобілізувала родичок і сусідок. Четвертий день печуть, варять, смажать і парять. Кабанчикові Васьці й бузівкові дають лад.

НЕДІЛЯ. Хвастуленкам моса втерли. Сусідських школярів попрохав на воротях гостей рахувати. Нарахували 257. І ансамбль був не тихший. Як розставили свою техніку, як рявкнуло, мов зразу двісті бугаїв. Де вже тим бідним корівкам доїтися! От тільки вуха в мене позакладало, не здогадався ватою позатикати.

Поки що жертв небагато. Олексій Причепило з Вирвичубовим Іваном бесідували, хто кого більше поважає. У Причепила запливло праве око, Вирвичуб проковтнув два зуби. На те й свайба.

ПОНЕДІЛОК. Як нас із Настею катали й у рів перевернули, почалася «мала купа, давай ще». Нам з Настею вдалось вибратися. Скачиноговій Дуньці поламало нижче ліктя руку, Миколі Гопкалу — два лівих ребра. Більше жертв не було.

ВІВТОРОК. По дорозі в поле за соломою завернув Василь Нюхоніс. На своєму Т-150. Поправував звізди не в поле, а в сусідський хлів. Кріпка, виявляється, машина. Хлів набік, а Василю хоч би що. Спить у кабіні, мабуть, і досі.

СЕРЕДА. Посходилися зранку ладнать сусідський хлів. До вечора спорожнів ще один бідон. До хліва діло так і не дійшло.

ЧЕТВЕР. Переказували, що на фермі третій день телята непоєні. Збирався навідатися, так зайшли Петро Гульків з Доливаченком Пилипом. Зійшлися згодом інші, чоловіче в основному товариство.

П'ЯТНИЦЯ. Поприбігали майже всі ті ж, що й учора. Ну й народ тепер, крім «комиша», заспівати більш нічого не здатні.

СУБОТА. Готувалися до завтрашньої перезви. Настя з жінками досмажувала бузівка, я привіз із магазину два ящики підкріплення (білої).

НЕДІЛЯ. Непогана вдалась перезва. І майже без жертв. Зчепилися наш Сергій Порох і їхній Грицько Кресало. Кинувсь Мирон Середняк розчіпляти, йому звернули наліво щелепу. Вправляли гуртом.

ПОНЕДІЛОК. Похмелилися після перезви. Треба таки навідатися на ферму до телят.

ВІВТОРОК. З'їдено тільки половину всього приготовленого. Набралось недоїденого два залізні бочки. Хотів одвезти на ферму, так поприходили — з нашої здебільшого вулиці. Добре, що залишалося ще півбідона.

СЕРЕДА. Підбили з Настею підсумки. Гостей було більше, ніж у Хвастуленків. Білої випито в них усього двадцять один ящик, у нас — двадцять чотири. Свого виробу у них вісім бідонів, у нас — дев'ять. Червоного та пива однаково. Кабанчик у них був такий же, зате наш бузівок більший, це всі бачили. Так що обскакали Хвастуленків по всіх пунктах.

П'ЯТНИЦЯ. Прибігла зранку додому наша Люся. Нізащо, каже, не вернусь, розлюбила.

Ну, що ж, наша прибігла на дванадцятий день. І ціла-здорова. А он у Горбуненків на дев'ятий день примчала, ще й свайби гаразд не одгуляли. І суджений, кажуть, так розмальовав, що тижнів п'ять не показувалась на люди.

• • •

Такі потрапили нам до рук записи. На жаль, ні підпису, ні адреси. А цікаво б усе-таки довідатись, де ото так весілля справляють. Чи не в вашому, бува, селі?

Олександр КУБАТКА.

м. Суми.

Неекономна економіка

СЕАНСИ САМОГІПНОЗУ

УЖЕ ніби ж багатовіковою практикою давно доведено, що скільки не повторюй слово «цукор», солодше у роті не стане. А деякі товариші й досі цьому не вірять і продовжують широко експериментувати. Широко в тому розумінні, що не обмежують себе спробами викликати лише, так би мовити, смакові галюцинації, а й сміливо повторюють раз у раз слова з виробничого лексикону, аби спробувати переконати самих себе у повному службовому ажурі.

Приміром, у стінах Харківського відділення Південної залізниці мало не щохвилини лунають заклики боротися за ефективне використання вагонів, покінчити з простоями, чітко організувати вантажно-розвантажувальні роботи. І ви знаєте — це дало свої результати. Запитайте будь-кого з більшменш відповідальних залізничників, починаючи з начальника відділення В. І. Зибіна і закінчуючи, скажімо, начальником станції Харків-Червоназаводський С. П. Кобцем, і всі вони в один голос стверджуватимуть, що боротьба у них ведеться і ведеться на належному рівні. Причому стверджуватимуть (що я вам можу засвідчити) з чистою душею і легким серцем, бо самі у це вірять. Точніше — повірили. І коли їм сказали, що на тій же станції Харків-Червоназаводський за дев'ять місяців минулого року кожен вагон простояв на півдоби більше, ніж належить за нормами, а загалом це вилилося, спеціально термінологією висловлюючись, у тридцять тисяч втрачених вагонів навантажувальних ресурсів, у багатьох кабінетах Харківського відділення та підлеглих йому підрозділах сплеснули долонями і неудавано здивувалися: «Не може бути!..» А потім представили плани, заходи, графіки і звіти, з яких було видно, що на станції Харків-Червоназаводський і вагони розвантажують оперативно, і вантажі підприємствам міста доставляють централізовано та без затримок, і що з жодного вагона іще нічого не пропало і не зіпсувалося ані на копійку.

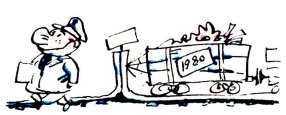

Почали дивитися не в папери, а на те, як воно усе є насправді, і загалом рожева картина благополуччя відразу поблякла, а чітка робота усіх служб станції, яку, за словами і звітами керівництва, можна було сміливо порівнювати зі справним годинниковим механізмом, виявилася скрипучою, як незмащений віз. Та і звідки ж узятися чіткості, якщо кожен вагон розвантажувався за тим же принципом, за яким свого часу Лебідь, Рак і Щука взялися доставити вантаж адресатові.

Залізничники, приміром, мусять підігнати вагон, спорожнити його і належним чином оформити видачу вантажів, а підвладне обласному управлінню вантажного транспорту транспортно-експедиційне підприємство № 20695 прийняти їх і централізовано, себто по колу, доставити тим підприємствам, які їх чекають. Це в теорії. На практиці ж виходить, що спочатку треба розшукати приймальника, а порядки на станції такі, що пошуки нерідко тривають по кілька годин. Після цього треба знайти справний кран, а це теж не так просто. Потім може виявитися, що вантаж — негабаритний, або великоваговий, а транспортно-експедиційне підприємство 20695 в особі начальника І. Д. Лесниченка про це не знало. Починаються знову пошуки — цього разу спеціальних рухомих составів, призначених для подібних перевезень, різні узгодження та консультації між заінтересованими сторонами. І виходить казнащо. З одного боку, територія станції постійно запруджена грузовиками, які встигають зробити за зміну щонайбільше по два—три рейси, а з іншого — автотранспорту не вистачає: протягом року транспортники своєчасно не виділили понад дев'ять тисяч автомобілів.

Добре, якщо вантаж цінний, такий рано чи пізно потрапляє до адресата. А якщо це така «дрібниця», як пісок або інший, по-науковому кажучи, сипучий матеріал, то у вантажно-розвантажувальному бедламі про нього просто забувають. І залізничники, і вантажоодержувачі. А тому територія станції Харків-Червоназаводський починає нагадувати куточок пустелі — з піщаними дюнами і піщанними бурями. Керівництво відділення залізниці намагається яким-небудь чином стримати цей процес — торік воно продало понад сім тисяч тонн так званих безгосподних сипучих матеріалів — але залишилося їх іще більше і кількість ця продовжує зростати.

От і скажіть мені тепер, чи при такій, так би мовити, внутрізалізничній ситуації мають моральне право начальник відділення залізниці В. І. Зибін або його заступник Є. К. Кабанов обуритися, довідавшись, що, скажімо, директор Будянського фаянсового заводу М. С. Вакула маринує вагони на під'їзних коліях керованого ним підприємства, чи можуть вони спалахнути праведним гнівом на директора Богодухівського управління облміжколгоспшляхбуду М. П. Кузьменка, де вагони простоюють під розвантаженням удвічі більше норми, чи можуть затаврувати директора Валківського комбікормового заводу А. М. Стадника, де ця норма перевищується у сім разів?

Та ні в якому разі!

До речі, вони якраз і не спалахують, і не таврують. Залізниця акуратно стягує з підприємств штрафи, а підприємства не менш акуратно їх сплачують. Бо що, скажімо, для того ж директора Валківського комбікормового заводу п'ять з половиною тисяч карбованців, викладених не з власної кишені, а з каси підприємства? Мізерія. Зате і вовки ситі, і кози цілі: залізничники, зробивши своє «штрафне» діло, сплять із спокійною совістю, а товариш Стадник має можливість і надалі не розмінювати свої керівні здібності на таку дрібницю, як простої вагонів. У програші, щоправда, народне господарство, бо через таких, як А. М. Стадник (а їх у зоні, обслуговуваній Харківським відділенням Південної залізниці, таки чимало) торік понад 190 тисяч вагонів не вийшло своєчасно у рейси. Але це вже, як той казав, діло третє. Головне — самого себе переконати, що ти — дбайливий, бережливий, словом, керівник — хоч куди.

В. БОНДАРЕНКО.

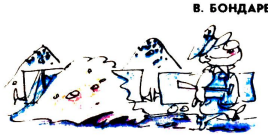

ЗАПИТАННЯ ПО СУТІ

● *Чому коли тобі вказують на двері, не відразу знаходиш вихід?*

● *Чому чим більш б'еш чолом, тим менш гуль з'являється на лобі?*

М. СТОЛІН.

● *Одна голова добре, а дві краще... А як же штатний розклад?*

● *Чи може ягня дивитись на когось вовком?*

Олег СОСНИЦЬКИЙ.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

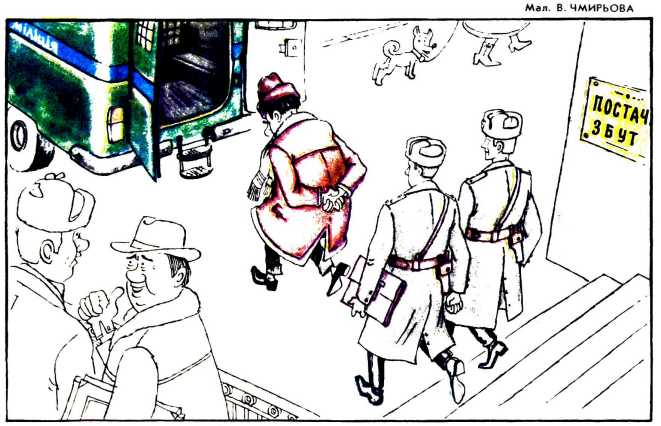

— Цей хапуга дуже любив, щоб йому побільше давали.
— Цікаво, скільки тепер йому дадуть?

РАЦІОПЕРЕГОРОДКА В ДУШОВІЙ

Це, власне, не фейлетон. Це, сказати б, відкрита скарга. Хочу поскаржитись читачам на свого редактора. Нехай вони розсудять, хто з нас має рацію.

А було так. Зайшов я до кабінету редактора та й кажу:

— Хочу вам щось раціонально запропонувати.

Редактор відірвався від рукописів, якось неуважно глянув на мене.

— Даруйте, не вловив, чого ви хочете?

— Запропонувати дещо,— повторив я. — Простіше кажучи, хочу внести раціоналізаторську пропозицію:

— Яку саме? — здивовано запитав редактор, бо я ніколи не ходив серед кращих раціоналізаторів редакції.

— Пропоную пересадити в нашому друкарському бюро друкарок. Ту, що сидить біля вікна, посадити до дверей, а ту, що біля дверей,— до вікна.

— Але ж кожна раціоналізаторська пропозиція, я начуваний, має дати якийсь економічний ефект,— зауважив редактор. — Який ефект дасть ваша?

— Якщо ви виплатите мені винагороду за рацпропозицію, то я, безумовно, матиму економічний ефект,— пояснив я. І, про всяк випадок, додав: — А коли ви активно сприятимете впровадженню моєї пропозиції, то зможете взяти й собі за це премію, отже, теж без ефекту не залишитесь.

Редактор чомусь зміряв мене холодним поглядом і недобрим голосом промовив:

— Ідіть ви знаєте куди... ідіть до себе та займіться краще ділом. Подумати лише, таку дурницю видавати за раціоналізаторську пропозицію! Де ви таке бачили?

— На Тернопільщині,— спокійно відповів я і швидко зачинив за собою двері, бо редактор, я помітив, дуже гнівався.

А я справді бачив! Ще й не таке.

На Микулинецькому комбінаті будівельних виробів Тернопільського облміжколгоспбуду хтось запропонував переставити силові щити, інший — огородити шиферні стіни. Обидві пропозиції негайно визнали раціоналізаторськими і за них виплатили винагороди. А також — премії за сприяння у впровадженні. На Копичинському автотранспортному підприємстві № 19037 обласного автоуправління зробили в душовій перегородки, щоб один водій не бачив, як намилюється інший. Як саме підраховували економічний ефект від цієї рацпропозиції, мені важко сказати, але достеменно відомо, що винагороду за це виплатили.

Взагалі на автопідприємствах області роботу з раціоналізаторами максимально спростили. Хтось побачив на території старі фундаменти і тут же написав: вважаю, мовляв, що на цих фундаментах можна щось збудувати. Пропозицію негайно обізвали раціоналізаторською і тут же виплатили автору винагороду. Інший написав: «Пропоную систему підігрівання води»,— і хоч технічної суті своєї системи він так і не розкрив, але винагороду одержав. У Кременецькому АТП головний механік т. Мельник свою рацпропозицію назвав так: «Про зміни розводки системи опалювання адміністративного будинку». Під заголовком написав лише одне слово «пропоную» і розписався. Що саме він пропонує, написати не встиг, бо дуже, очевидно, поспішав. Одержати гроші. Цього, однак, виявилось досить, щоб свої тридцять крб. механік одержав.

Так само спрощено працюють з раціоналізаторами і на підприємствах обласного об'єднання цукрової промисловості. На Борщівському цукрозаводі ще в 1979 році тов. Савицький вніс пропозицію використовувати парй від самовипаровування зацукрованих конденсатів. Підрахували економічний ефект і виплатили тов. Савицькому 188 крб. винагороди. Автору це так сподобалося, що він того ж року, а потім ще через рік знову вніс ту саму пропозицію, за що, відповідно, одержав ще 353 кеербе. Грошове самовипаровування не залишило байдужими й інших. У 1982 році ту ж саму пропозицію (уже ж наче впроваджену у виробництво!) вносить змінний інженер тов. Герасимова і тут же, слідом за нею — її колега тов. Лиса. Обидві одержують за випаровування ще 388 карбованців.

Авторам рацпропозицій виплачують винагороди. А тим, хто сприяє їх впровадженню у виробництво, видають премії. (На це, як ви пам'ятаєте, я й натякнув редакторові). Згідно з положенням, премії слід виплачувати лише тим, хто безпосередньо брав участь у впровадженні. А часто-густо буває так, що людина безпосередньо виконує лише свої прямі службові обов'язки, а її преміюють як таку, що сприяє.

На тому ж Борщівському цукрозаводі економіст т. Кравчук одержав 55 крб. премії за підрахунок економічної ефективності від впровадження рацпропозиції, хоча саме економіст і мусив це зробити. Так само преміювали друкарку — за те, що вона друкувала матеріали, зв'язані з рацпропозицією, і інженера по рацпропозиціях — за оформлення цих матеріалів, хоч інших обов'язків цей інженер на заводі не має. На Микулинецькому комбінаті будівельних виробів премію за сприяння видали головбухові й секретарю-друкарці.

Дехто з'ясував, що рацпропозиції — це взагалі золоте дно. Бо, крім сприяння за впровадження, премії ще виплачують за підсумками різних оглядів, конкурсів та змагань раціоналізаторів. І хоч змагаються в основному робітники, бо саме вони становлять переважну більшість раціоналізаторів, але премії чомусь найчастіше одержують керівники підприємств. У Тернопільському автотранспортному підприємстві № 19021 за впровадження рацпропозицій авторам було видано 2742 карбованці винагороди, а от премій за результатами оглядів та конкурсів тут виплатили аж 3885 карбованців, причому робітникам — лише 983 крб., а решту — керівним працівникам. У Бережанському АТП з 270 карбованців премії двісті десять дісталися начальникові підприємства і головному інженерові, ще тридцять — головному механіку. Не забули, щоправда, й робітників-раціоналізаторів: їм теж видали тридцять карбованців. На трьох.

Ось тепер, шановні читачі, і скажіть мені, чи мав рацію мій редактор, коли відмовився прийняти мою цілком раціоналізаторську пропозицію щодо пересадки наших друкарок?

Та гаразд, я не ображаюсь, бо ображатися на начальство — собі дорожче. Вирішив трохи зачекати. Може, редактор все-таки схаменеться. А як ні, то я однаково без винагороди не залишусь. Поїду собі на той же борщівський завод і в шостий раз внесу пропозицію «Про використання парів самовипаровування зацукрованих конденсатів». П'ять разів цю пропозицію приймали, приймуть і вшосте. А коли чомусь не захочуть, то махну в якусь сусідню область, де народні дозорці ще не добралися, як на Тернопільщині, до горе-раціоналізаторів, і запропоную там зробити перегородки в душових або щось на зразок цього. Мусить клюнути. І свою винагороду однаково одержу. А може, ще й премію за сприяння впровадженню.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Тернопільська область.

Мал. І. НОВИКОВА

— Мабуть, плану по моркві ви не виконали?
— А як ви здогадалися?

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

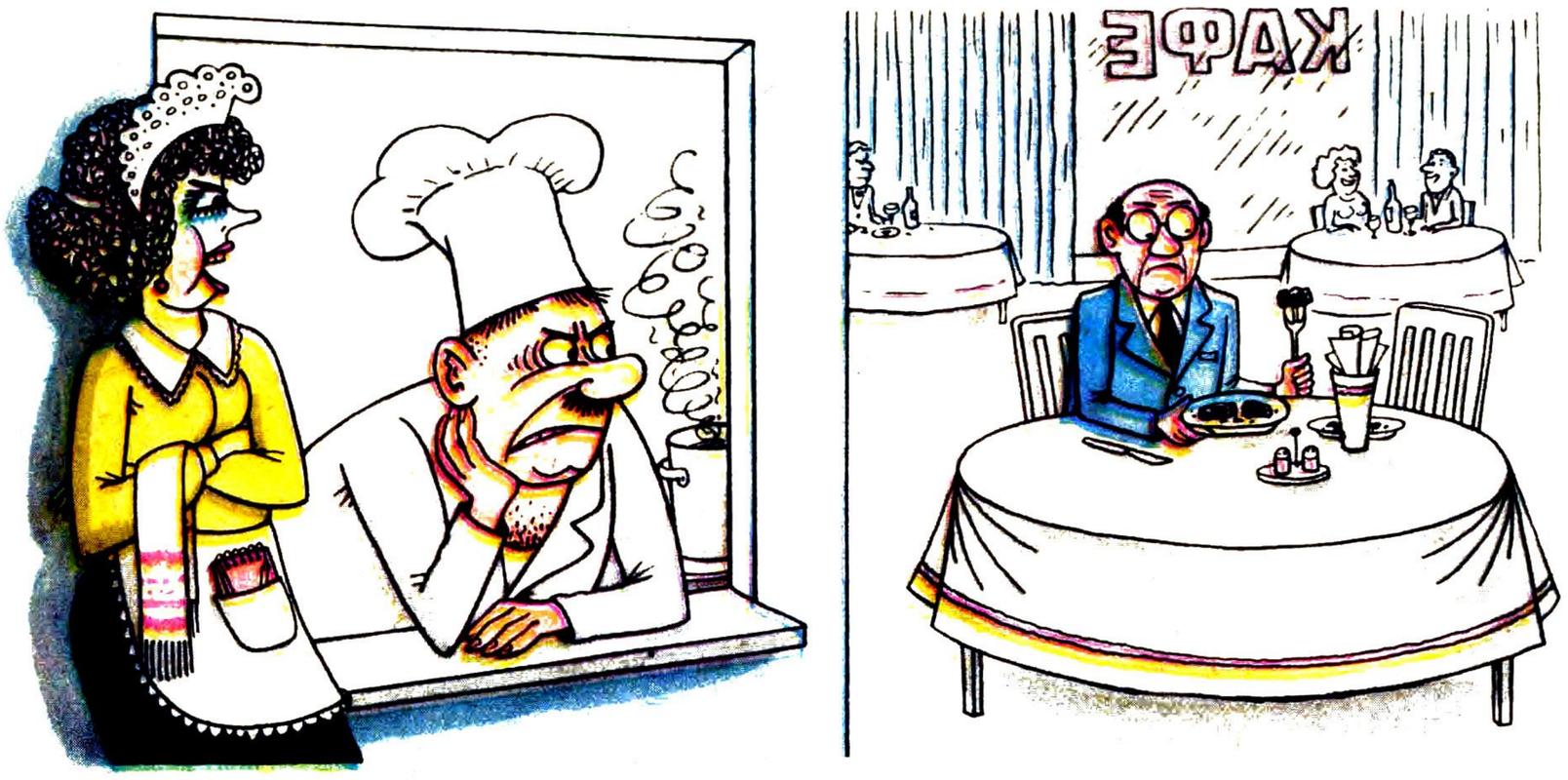

— От свиня невдячна! Лише позавчора за ці самі котлети подяку написав, а зараз книгу скарг вимагає!..

Думки вголос

● *Немає нічого простішого, ніж створювати ускладнення.*

● *Гасло пліткарки: «Розширимо сферу підслуховування!»*

● *Стільки чоловіків забивають козла, що час записати його у Червону книгу.*

● *Графомани, поважайте працю прибиральниць!*

● *Продавець на вас накричав? Так це ж крик душі!*

● *Вузький спеціаліст, а живе на широку ногу!*

Олег СЕЇН.

ПОРТФЕЛЬ ДЛЯ СМІТТЯ

ГУМОРЕСКА

День як день. Тільки почався, по кабінетах зашелестіло:

— Ранковий обхід...

У дверях виросла велична фігура в сліпучо-білому халаті. Під безкомпромісним поглядом Амалії Хасанівни Негайнюк працівники знітилися.

— Не бачу порядку на столах! — гримнув її командорський бас.

Усі поквапливо зашурхотіли паперами, збиваючи їх у стосики.

— А це що?!

Її жовто-яструбині очі округлилися. Майже навшпиньках наблизилася вона до полиці з книгами і з рипінням провела наманікюреним під луску баракуди пальцем. На блискучій поверхні залишилася інверсійна смужка.

— Пи-лю-ка!!!

Не витримавши психічного напруження, хтось кинувся по ганчірку. Поки витирали пилюку, Амалія Хасанівна прочитала гнівно-викривальну лекцію «Хто чистий кабінет має — всього в житті досягає», цитуючи напам'ять класиків із хрестоматії і корифеїв гігієни.

— Уф-ф! — зітхнув хтось, коли огрядна біла постать попрямувала до інших кабінетів. — Здається, сьогодні пронесло!

Та раптом із частково-загального відділу пролунав відчайдушний зойк. Загрюкали двері, всі повискакували в коридор. Зі свого кабінету вистромив мудру голову шеф.

Амалія Хасанівна тримала над головою якусь білу кульку, мов гранату перед атакою.

— Збори! Негайно скликати збори!

Усі похмуро потягнулися до конференц-кабінету.

— Я попереджав, я давно попереджав, що наше нехлюйство, неорганізованість, кричуща безвідповідальність оцим скінчаться,— зі зловісними модуляціями в голосі відкрив збори Петро Гібридович. — І ось, бачите? — він з огидою тицьнув пальцем у кульку пожмаканого паперу. — Амалія Хасанівна щойно знайшла це в урні. Чиясь злочинна рука підклала нам міну... ні, свиню великої вибухової сили. І вона вибухнула! — голос його набув трагічних нот, але закінчив він діловито. — Товариш Негайнюк подала заяву про звільнення.

Кілька хвилин панувала могильна тиша.

— А де, скажіть, де ми знайдемо такого працівника її профілю, її рівня, її кругозору? Те, що вона робить, справжнє мистецтво! — шеф явно підлабузнювався, але до цього вже звикли. Це входило в програму. Далі чекали ультиматуму. І коли його оголосили, зітхнули з полегшенням. Одностайно, з піднесенням проголосували за те, щоб з відділів прибрати урни для сміття. Вони давно були зайві.

Перед дзвінком знову пролунало застережливе:

— Вечірній обхід!

Усі зразу ж заметушились. Озброївшись швабрами, віниками, ганчірками, під пильним наглядом Амалії Хасанівни за лічені хвилини навели на робочих місцях стерильний порядок.

— Тепер можете йти,— милостиво дозволила Амалія Хасанівна, коли акуратні пакунки зі сміттям було покладено у портфелі. — Ох, і важко працювати з вами!

І прибиральниця А. Х. Негайнюк, дзенькаючи ключами, почала замикати кабінети.

Євген НАУМОВ.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРІВ!

Художника-сатирика Миколу ОГНІВЦЕВА з його першим 80-літтям.

Автошарж.

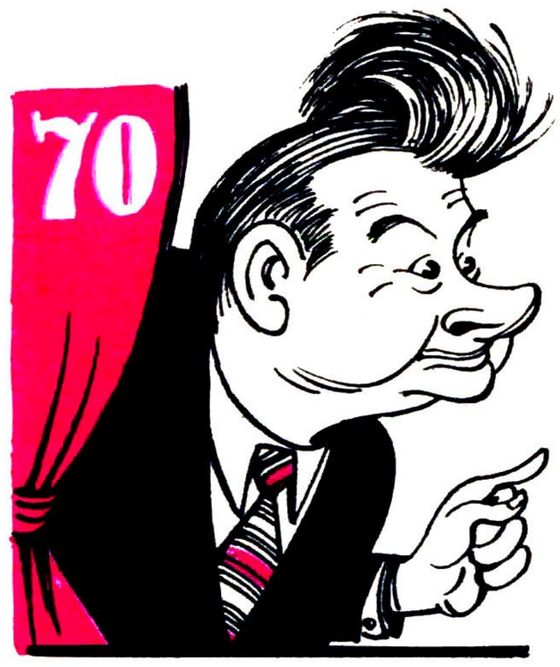

Народного артиста УРСР Андрія СОВУ з його першим 70-літтям.

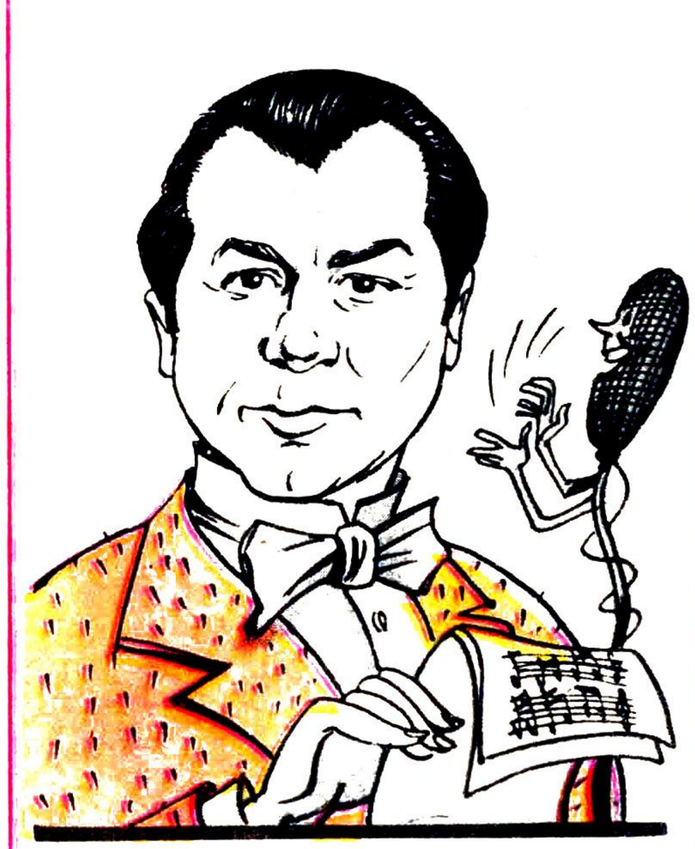

Народного артиста СРСР Анатолія МОКРЕНКА з його першим 50-літтям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Мал. П. ЗЛАТАНОВА

— Ти не уявляєш, любий, як давно я хотіла цуцика!

Мал. М. ЛИТВИНА

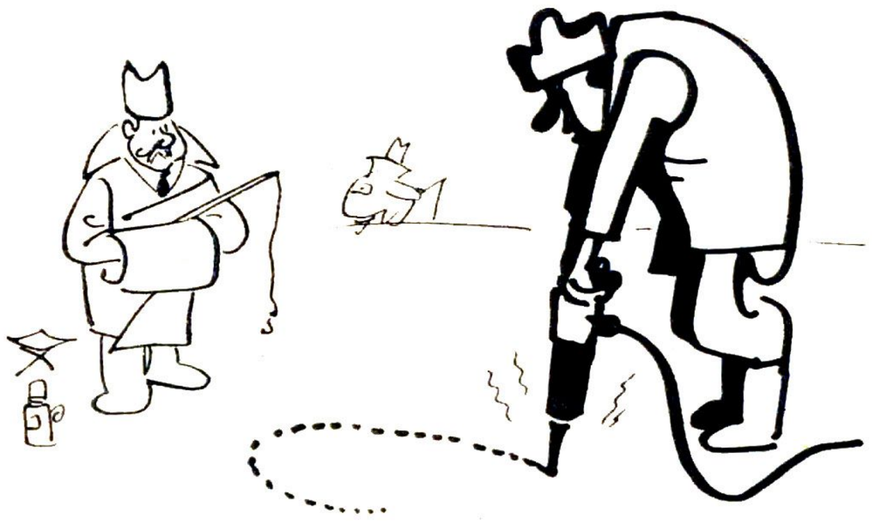

Без слів.

Мал. В. МИЛЕЙКА (м. Ленінград)

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Що, на грубіяна-суперника нарвався?
— Ні, це свої: від радості, що шайбу закинув!

Мал. В. СОЛОМАШЕНКА

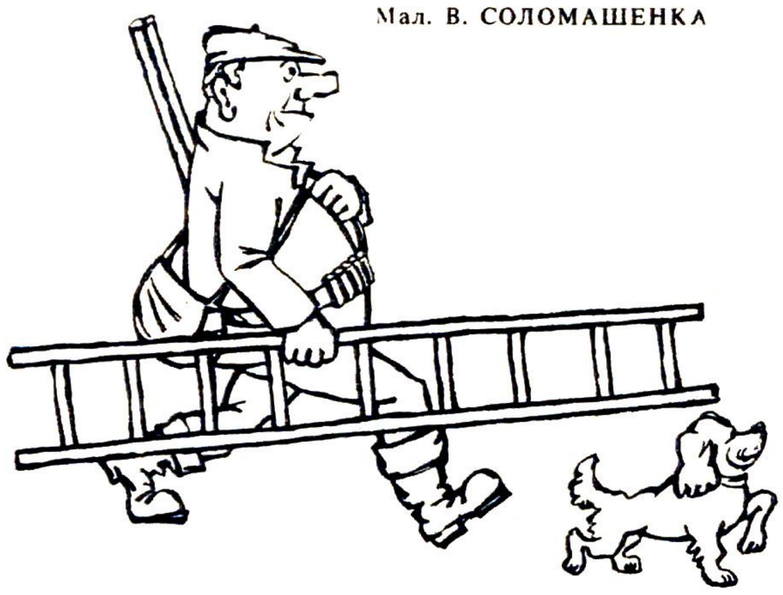

На вепра.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

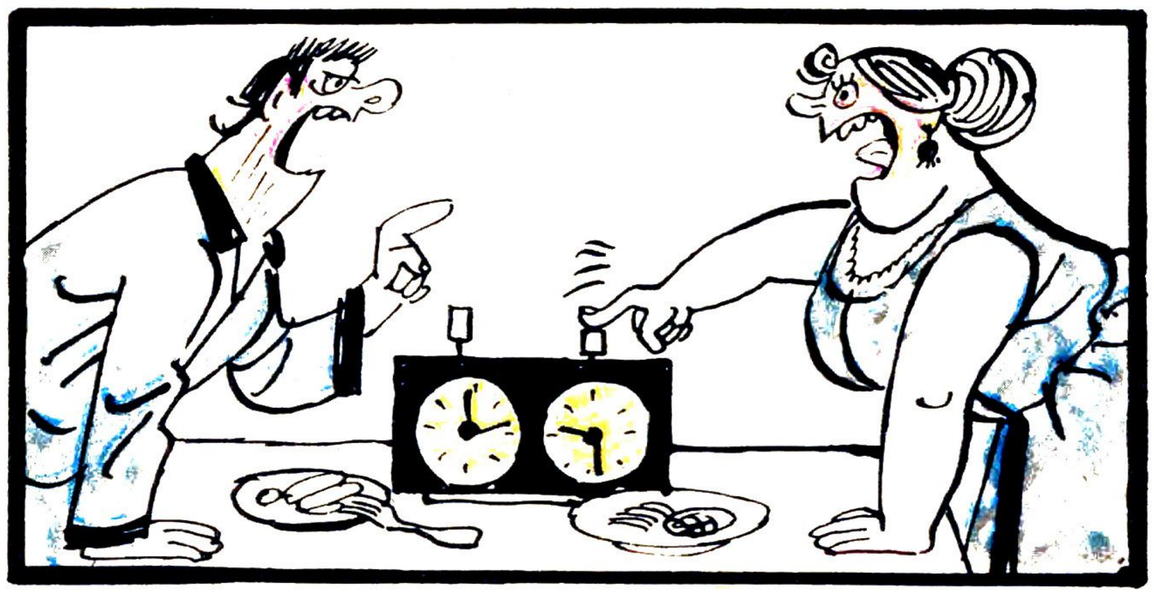

Без слів.

Сатиричні МІНІАТЮРИ

ВІДПОВІДЬ З РЕДАКЦІЇ

Уп'яте сівши лист читати,
Шкребе потилицю Яким,
— Над словом радять працювати,
Й не уточнили — над яким?

Степан КИРЕЙЧУК.

м. Мозир
Білоруської РСР.

ГОСТИННІСТЬ

Сусідку, на розмови ласу,
Вмовляє господиня гречно:
— Ви б ще посиділи, кумасю,
Бо вже і ранок недалечко!

Григорій КРИЧЕВСЬКИЙ.

м. Краматорськ.

ТЕРМІНОВА РОБОТА

— Ну й втомився — дихати несила,—
Вдома жінці скаржився Терень. —
Вранці шефа муха укусила,
І ловили кляту цілий день.

ПОМИЛКА

Після лекції у клубі
(Довжелезної й нудної)
Каже лектор: — Припустивсь я
Тут помилочки одної.
Хто уважний був між вами
І збагнув, якої саме?
Відповів за всіх Панас:
— Що приїхали до нас!

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

ТІЛЬКИ ЛОГІКИ НЕМА

Парадний вхід тут зроблено на совість:
Товстющі двері різьблені, дубові,
Гранітні східці, з мармуру — колони,
Блискучі ручки, ще ж і кнопка-дзвоник,
Піддашок є, задертий хвацько вгору...
А ще є напис крейдою: «ВХІД З ДВОРУ».

Яків БРАНИЦЬКИЙ.

м. Кривий Ріг.

Які тільки листи не надходять до «Перця». Недавно одержали ось такий:

«Дорога редакція! Пише тобі лящ-старожил, який мешкає у дніпродзержинському водосховищі. Зібралися якось ми, риби, у тихій затоці й почали згадувати, хто де з'явився на білий світ, або, як у нас кажуть, на чисті води, на ясні зорі. Сом каже: «У Пслі». Щука: «У Ворсклі». Карась: «В Орелі». «А я,— кажу,— в дитинстві воду каламутив у Сухому Кагамлику». Тут вони як зарегочуть, аж черевами догори перевертаються. У одного коропа, знаєте, ледве міхур від сміху не лопнув. «Хіба,— питають,— є така річка!» «Є,— відповідаю,— там і мій батько жив, і дід, і прадід...» Одне слово, довго я говорив, але так і не переконав своїх друзів, що виріс у Сухому Кагамлику. І тоді написав листа до Кременчуцького міськвиконкому, щоб мені довідку вислали, яка б підтверджувала, що в Кременчуку справді протікає така річка і що я там жив. Чимало збігло відтоді води, але відповіді немає. То, може, ви посприяєте у одержанні цієї довідки! Дуже слізно прошу. Бо риби з мене кепкують і називають, вибачте на слові, брехуном.

З привітом і надією —
чесний Лящ Сухо-Кагамлицький».

З цим листом наступного дня я і прибув до Кременчука.

— Що ж це ви тяганину розвели? — цікавлюся у міськвиконкомі. — Невже так важко видати лящеві довідку, що він жив у Сухому Кагамлику?

— Ніякий лящ до нас не звертався,— здивувалися там. — Вперше про це чуємо. Та якби і звернувся, то ми б такої довідки все одно не видали.

— Це ж чому?

— А тому, що не міг жити той лящ у Сухому Кагамлику. Ви тільки погляньте: міськводоканал, де начальником Валерій Тимофійович Кушнір; річку забруднює? Забруднює. Бо вісімнадцята станція перекачування працює від аварії до аварії, і нечистоти раз у раз пливуть у річку. Нафтопродукти з території Кременчуцького автозаводу у Сухий Кагамлик течуть? Течуть. Бо будівництво зливової каналізації ведеться — як мокре горить. А відстійники автотранспортного підприємства 2252, яким керує Олександр Петрович Шушпанов, хіба не переповнюються? Переповнюються. І тоді усе, що ллється через край, біжить у річку. В директора заводу коліс Володимира Федоровича Білана теж не болить душа за Сухий Кагамлик. То, скажіть, хіба після всього цього там лящі водитимуться?

— Річка, значить, на очах гине, а ви спокійно спостерігаєте?

— Ми — спокійно спостерігаємо?! — обурилися у міськвиконкомі. — Навпаки — вживаємо рішучих заходів, активно боремося з губителями природи. Якраз перед вашим приїздом відбулася сесія міської Ради з питань охорони навколишнього середовища. Ось, будь ласка, й рішення.

Ознайомився я з тим рішенням — і, знаєте, відлягло у мене від серця. Справді, турбуються товариші про природу: і конкретні заходи розробили, і плани намітили. Правда, пізнувато трохи спохватилися, але, кажуть, краще пізно, ніж ніколи.

— Питанням охорони природи ми приділяємо постійну увагу,— наче прочитавши мої думки, уточнило керівництво міськвиконкому. — Це вже друга сесія з таким порядком денним. А перша відбулася п'ять років тому. Так що природа у Кременчуку під неослабним контролем.

Але коли я порівняв рішення обох сесій, то переконався, що контроль той не такий вже й «неослабний». Наприклад, у рішенні 1977 року сказано: «Незадовільно використовуються кошти заводом литва і штамповок... та автомобільним заводом на будівництві очисних споруд». Минуло п'ять років, а те саме будівництво на цих підприємствах, як і раніше, ледве повзе...

Очевидно, прийняти рішення — це ще не все. Бо якби вони виконувалися, то у тому ж таки Сухому Кагамлику вода була б набагато чистішою. І тоді б лящ спокійнісінько міг там жити й сьогодні. І вимагати довідку з міськвиконкому, йому, повірте, й на думку б не спало.

М. ПРУДНИК.

Полтавська область.

Мал. В. ШИРЯЄВА

Проблема

ГУМОРЕСКА

— Набридла мені така робота,— каже Василь своїй дружині. — Розрахуюсь та буду десь іншу шукати.

— Це ж чому? — здивувалась та.

— А що це мені за робота — скажи? Та у нашому відділі лише у шашки і можна зіграти. В інших дивишся — є і настільний теніс, і більярд, а нам навіть шахів не хочуть придбати. Просили ми про це голову місцевкому, так він відповів, що, мовляв, грошей немає на такі дурниці. А хіба ж це дурниці? Адже шахи — це профілактика мозку. Людина, граючи в шахи, глибше мислить, розумнішою робиться. А він цього не розуміє. Та й час тоді набагато швидше

збігає. Зіграєш одну-дві партії і дивись — півзміни як і не було. Не те, що в шашки.

Жінкам у нашому відділі працювати легше, вони в'яжуть то шапки, то шарфи, то шкарпетки. А Олена Петрівна скоро вже всю сім'ю светрами забезпечить. Тепер бідкається, що скоро не буде чого робити. А без роботи, каже нудно сидіти. Так Федір Новиченко заспокоїв її: «Не хвилюйтеся, у мене родичів — у кілька десятків не вбереш. Завалимо вас замовленнями». Ну, вона і заспокоїлась. «Тільки,— каже,— ваше прядиво, а за мною діло не стане».

Петро Трофимчук занарядився рибальські сіті в'язати. Дивився я, дивився, щоб і собі навчитись отієї премудрості, так нічого в мене не виходить. А Петро тільки сміється. «Ти ж,— каже,— лівша, а лівші навчитися сіті в'язати не легше, аніж збудувати єгипетську піраміду».

Розрахуюсь та іншу роботу шукатиму. А то тут, з нудьги ще, чого доброго, і з глузду скоро зійду.

Борис ДРИБАС.

м. Кривий Ріг.

ГУСАК

БАЙКА

Гусак сережки начепив,
Від задоволення гелгоче,
І хто б йому не докорив,—
Нікого й слухати не хоче.
Спогорда дивиться на всіх
І вперто твердить всім на сміх:
— Он Півень носить — і нічого,
А я не гірший же за нього...

* * *

Серед сучасних юнаків
Ще трохи є тих Гусаків.

Микола МИЦЕНКО.

м. Ківерці на Волині.

Друже Перче!

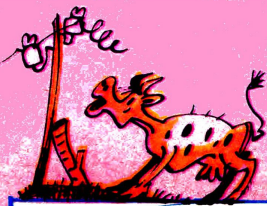

Поцікався, чи регулярно обідають працівники нашого району електромереж. Гадаємо, що якби ми, працівники сільського господарства, забезпечували їх продуктами з такими ж перебоями, як вони подають нам енергію на тваринницьку ферму і тракторну бригаду,— гарячої вдячності ми б від них не діждалися. А подається ця енергія з перебоями тому, що лінія електропередач у нас в аварійному стані. Опори тримаються на чесному слові, дроти нависають у нас прямо над головами... Чи не підкажеш, бува, яким би то чином викликати у працівників РЕМ такий же відмінний апетит до роботи, з яким вони сідають за обідній стіл?

За дорученням колгоспників —
М. М. ДУБИНА, завідуючий фермою.

с. Дзержинка Великомихайлівського району на Одещині.

Якщо ти маєш друга чи доброго приятеля в Кривому Розі, що мешкає у районі, який обслуговує поштове відділення № 49, то по-дружньому тобі раджу: ні в якому разі не надсилай йому вітальних телеграм, бо цим ти ризикуєш зіпсувати добрі стосунки.

Раджу з такою впевненістю, бо мала необачність привітати телеграмою свого батька з Днем учителя. Прийняли телеграму зв'язківці з названого відділення. І ось що він прочитав: «Цапочку поздравляю днем учсляуселаю всего наилучшего. Целую. Тома». Текст такий далекий від оригіналу, що навіть важко зрозуміти, до кого, власне, звернене поздоровлення.

Як бачиш, користуватися послугами цього відділення можна лише в тому випадку, коли адресат уміє розгадувати усілякі ребуси та головоломки.

Т. РОМАНЕНКО.

м. Київ.

Знаєш, що нам заважає спати? Відповіді голови Івано-Франківського міськвиконкому О. М. Бехтева та його першого заступника Г. М. Семчука, в яких вони запевняли, що після заміни труб у січні 1982 року і в нашому будинку вода буде не тільки глибокої ночі, а й удень. На календарі вже 1983 рік, а ми, як і раніше, щоночі чатуємо на кухні, чекаючи, коли забулькає кран. А щоб надія на воду не згасла остаточно — перечитуємо відповіді з міськради.

Від імені мешканців будинку № 99,
що по вулиці Радянській,
Р. ЮЗВА.

м. Івано-Франківськ.

Уже не один рік мешканців міста Буська гостро хвилює проблема води.

Ми не маємо змоги помитися в лазні. Спочатку керівники комунальної служби виправдовувалися тим, що одержують неякісне вугілля, на якому воду не нагрієш... Потім, коли лазню перевели на газове опалення, почали говорити, що імпортне обладнання надзвичайно делікатне і не терпить місцевої води. Поставили фільтри. Але лазня так і не запрацювала. Тепер кажуть — нема води.

Останнє трохи схоже на правду. Бо й біля водорозбірних колонок міського водопроводу щодня вишиковуються довжелезні черги. Коли так і далі піде, не виключено, що скоро не те, що помитись нічим буде, а й води не нап'єшся.

Про все це, безумовно, знає місцеве керівництво. І районна газета «Прапор Жовтня» часто порушувала цю тему різножанрово, різнопланово: і в статтях, і в репліках, і навіть у фейлетонах. Проте в лазні від них не стало жарко, а води у водопроводі не побільшало.

І. КАТУЛА.

Львівська область.

Чи не знаєш ти якого приворотного зілля, щоб ним можна було розбудити в душі сумління? Ми б його в неділю рано накопали, в понеділок пополоскали і так далі, а потім напоїли б ним начальника Бобринецького вузла зв'язку Г. Є. Білобородова та начальника лінійно-технічної дільниці В. Ф. Оверченка. Може, після цього вони звернули б увагу на веселівську автоматичну телефонну станцію. Її, цю АТС, наш колгосп купив за 60 тисяч карбованців. Два роки тому Кіровоградське будівельно-монтажне управління зв'язку її змонтувало, а Бобринецький вузол зв'язку узяв на свій баланс.

На баланс узяв, проте до ладу не довів, а тому жоден з квартирних телефонів іще не потурбував свого власника бодай тихеньким дзвіночком.

Щоправда, частина телефонів, установлених в конторі, на фермах тощо, час від часу працює, як, до речі, подеколи (3—4 дні на місяць) працює у нашому селі й радіо.

Скільки не зверталися ми до товаришів Оверченка та Білобородова — нічого не допомогло: видно, міцно заснуло їхнє сумління. Отож, тепер уся наша надія на те зілля.

Від імені жителів
села Веселівки Бобринецького району
Ф. ТАРНОПОЛЬСЬКА.

Кіровоградська область.

Оце пишемо тобі листа, а в самих — душа в п'ятках: не доведи, господи, коли справді буде так, як нахваляються у виконробській дільниці № 2 управління «Київліфт-1» ...Але про все по порядку. Ось уже скільки часу ліфт у нашому дев'ятиповерховому будинку працює вряди-годи. Всі наші прохання капітально відремонтувати його безрезультатні. Іноді, правда, прийде «спец», подлубається в ліфті, після чого той поскрипить день-другий, і знову — ані руш... От ми й попередили керівництво дільниці, що будемо скаржитися. А нам у відповідь: «Якщо будете скаржитися, то ми зробимо так, що ліфт узагалі не працюватиме». Незважаючи на оті погрози, ми все ж вирішили написати тобі. Як ти гадаєш, Перче, чия буде зверху?

Мешканці будинку № 13 «б» по вулиці Заслонова
в м. Києві.
Усього — 31 підпис.

Ти, звичайно, пам'ятаєш чудові поетові рядки:

...Хмарки біжать —
Милуюся.
Милуюся, дивуюся,
Чого душі моїй так весело...

Багато, що й казати, схвильованих рядків (окрім наведених) присвячено білим та рожевим хмарам і хмаринкам і, певне, ще більше буде присвячено.

А хто оспіває хмари, що їх регулярно продукує куйбишевська «Райсільгоспхімія»? Уяви собі таку картину. Прибувають серед білого дня на склади цієї організації насипом у залізничних вагонах міндобрива. І починається їх розвантаження. Небо затягує «мінеральна» хмара. А зовсім поряд — плодоовочева база, пересувна механізована колона, середня школа, будинки жителів селища...

Правда ж, «зворушлива» картина? Хочеш — милуйся, хочеш — дивуйся, а дихати нічим. Вважаємо, що картина ця також гідна пера.

А. ГУТНЄВ,
учасник Великої Вітчизняної війни.

смт Комиш-Зоря Запорізької області.

У Дніпропетровську на автовокзалі довго висіла (а можливо, й досі висить) любовно вималювана об'ява, котра оповіщала, що з травня запроваджується новий автобусний маршрут Дніпропетровськ — Єлизарово через села Оленівку, Червоний Промінь, Єгорівку і Володимирівку. Такого ж змісту об'яви, тільки скромніше оформлені, були вивішені й у згаданих селах. Словом, оголошень не бракувало. Гірше вийшло із самими рейсами. Водії автобусів уперто минали і Оленівку, і Червоний Промінь, і Єгорівку, і Володимирівку. Не раз ми скаржилися в обласне управління пасажирського автотранспорту. Допомагало, але на кілька днів. А потім усе поверталося на старе.

На останній наш лист надійшла відповідь з АТП-03122: виявляється, що на маршруті Дніпропетровськ — Єлизарово «запланований щоденно один оборотний рейс» через наші села, і що скаргу розібрано в колективі автоколони № 10, яка обслуговує цей маршрут, і що водіїв «попереджено про обов'язкове виконання рейсу через вказані пункти».

Приємно прочитати, що про тебе так турбуються. Одна лише заковика: автобуси, як і раніше, в села Оленівку, Єгорівку і т. д. не заходять.

С. ГОРДІЄНКО.

Криничанський район Дніпропетровської області.

Раніше вираз «Діло — труба» ми сприймали якось абстрактно. А дізналися про його справжній зміст тільки тоді, як у 1977 році вселилися у новий 9-поверховий будинок за № 25 по вул. Чорноморській. Як потекли ж, як зафонтанували труби у нашому будинку! Як почали ж нам псувати килими, меблі, підлогу!.. А скільки туфлів, чобіт і тапочок пропало від систематичного затоплення водою у розташованому внизу «Будинку взуття»! Збитки, кажуть, уже досягли 90 тис. крб.

Згодом виявилась і причина: технічний підвал з трубами здано з найгрубішими помилками, з незабетонованою підлогою і так далі.

Нарешті прийшла бригада і протягом трьох місяців поміняла в будинку всі труби. Витерпіли ми і бруд, і зварку, і втрачений робочий час... Та через півроку потекли й нові труби.

Привезли у двір труби великого діаметру. Італійські, кажуть. Проклали... Потекли й італійські.

Притягли у двір величезну, як паровоз, бетономішалку: сказали, підлогу бетонуватимуть. Простояла та мішалка у нас півроку без толку: діти на ній у бронепоїзда грались.

І от в кінці вересня відключили нам гарячу воду і оголосили: протягом четвертого кварталу — капремонт! Квартал закінчився, а з ним і рік, ми сидимо без води, а ніхто — палець об палець... Словом, діло — труба!

За дорученням 600 мешканців будинку —
Є. ЗМІЄВСЬКИЙ.

м. Херсон.

Вийшов з друку четвертий випуск плакату «Перця» та Комітету народного контролю УРСР на допомогу трупам і постам народного контролю та штабам «Комсомольського прожектора». Подаємо добірку малюнків із цього плакату.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Що ж це ти, паразите, уже і вдень тягнеш?! А дозвіл вивозити будматеріали в тебе є?

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Тримайся, Семене! Це тільки до першої судимості страшно...

— Будь ласка!

— Вивозь!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

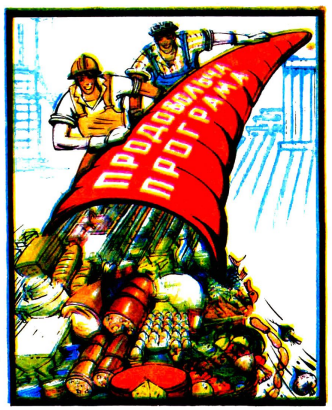

Достаток — не манна з неба,
не звалиться сам собою:
руками власними треба
створить його нам з тобою!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Хапуга і п'янюга —
два нерозлучних друга:
державне, ніби власне,
розвіють в пух і прах,
якщо не вдарить вчасно
їх по липких руках!

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

НЕ СПІЗНИТЬСЯ

Свари́ть чи вмовляти
Панаса даремно:
З запізненням в школу
Приходить щоденно.
— А завтра не спізниться! —
Каже Надія.
Чому, запитаєте?
Завтра — неділя.

Михайло БІЛОГОРКА.

«БЛИЗНЯТА»

Дві подружки-щебетушки,
Немовби сестрички:
Катя двієчки приносить,
Надя — одинички...

Василь ДОМЧИН.

ШАРАДИ

Я дерева одягаю,
Стовбури їх захищаю.
Вставиш «б» — перемінюся,
На змію перетворюся.

(Кора—кобра).

З «н» — я сонечко ховаю,
З «п» — людину зігріваю.

(Ніч—піч).

Микола КАРМІНСЬКИЙ.

ТУДИ Й НАЗАД

Он Оксанка плаче гірко.
І чого б я плакав так?
...Утекли санчата з гірки
І не йдуть назад ніяк.

Леонід КЛЮШЕВ.

АЛЛО!..

Поцікавився Мирон:
— Як зовуть наш телефон?
— От вигадник! — дід сміється.—
Телефон ніяк не зветься.
— Він хіба ім'я не має?! —
Внук в задумі тре чоло.—
А навіщо ж називає
Мій татусь його «Алло»?!

ГРАМОТІЇ

Просив дружків своїх Семен:
— Знаннями, хлопці, поділіться!
Не знаю, скільки треба «н»
Писать в іменнику «рушниця».
— Ех, ти! — сказав йому Миколка.—
Порожня в тебе голова!
Одне — якщо це одностволка,
А як двостволка — значить, два.

СПОРІДНЕНІ СЛОВА

Споріднені слова вивчали,
І всі у класі помічали:
— Їх добирать неважко.
Двір, дворище, дворняжка...
А вдома ввечері хвалилась
Своїй бабусі внучка:
— Я слів споріднених навчилась!..
Двір, дворик, наша Жучка...

Василь ШАРОЙКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Як правило, слово «контролер» справляє негативне враження на тих, у кого або на душі неспокійно, або руки не зовсім чисті. А от водіїв деяких автотранспортних підприємств воно аніскілечки не лякало. Як і сама особа контролера. І не тому, що ніякого гріха за собою вони не відчували. Гріх був. У вигляді безбілетних пасажирів. Безтурботність витікала з глибокої впевненості в тому, що їм нічого не буде. Навпаки — декому навіть премії перепадали. Про все це йшлося у фейлетоні «Премія за... догану» («Перець» № 18).

Як повідомив редакції начальник пасажирського управління Мінавтотрансу УРСР М. П. Волошин, після виступу Перця вжито відповідних заходів. На основних магістралях республіки організовано 96 двозмінних стаціонарних контрольних постів, які перевіряють усі автобуси незалежно від відомчої належності, регулярно здійснюються раптові перевірки автобусів, проводиться робота, спрямована на те, щоб звільнити водіїв від продажу квитків пасажирам на міжміських маршрутах.

По кожному випадку, згаданому у фейлетоні, вжито конкретних заходів. Так, водіям Жуку В. В., Склярову П. І., Наконечному Л. Г. наказом по об'єднанню «Вінницяпасавтотранс» оголошено суворі догани. Притягнуто до дисциплінарної відповідальності заступників начальників автотранспортних підприємств: Вінницького — Гриншпуна П. М., Гайсинського — Месяца К. Л., а їхнього колегу з Іллінецького АТП Присяжнюка В. А. з цієї посади звільнено. Звільнено з роботи також і начальника Козятинського АТП № 30114 Яриничча І. Ф.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Бувають помилки, на яких вчиться не одне покоління.*

● *Не покладайте великих надій на тих, у кого велика сила інерції.*

● *Гіпотеза: перший рекорд з важкої атлетики встановив Сізіф.*

● *Йшов у ногу з минулим часом.*

● *Здоровий сон подовжує життя і скорочує робочий час.*

Юрій РИБНИКОВ.

Казкове життя

Квартирант — це щось на зразок дійної корови. Одна тільки незручність — займає багато місця. Тому, незважаючи на фінансову чи яку іншу вигідність, квартиранта переважно не люблять.

У нашому випадку в ролі квартиранта виступає не окрема людина чи сім'я, а підприємство, хоча й невелике. «Квартиродавачем» же є місто. Місто називається Полтавою, підприємство — виробничою дільницею Харківського заводу по ремонту обчислювальної техніки.

Без цього підприємства у місті жодна зіпсована друкарська машинка не застукає, жоден мікрокалькулятор не те, що квадратного кореня не виведе,

а навіть два на два не перемножить. Враховуючи ту обставину, що тепер жодна організація без друкарської машинки не обходиться, а мікрокалькуляторами обзавелися навіть студенти і учні старших класів, ви можете зробити такий нескладний висновок: цей квартирант Полтаві потрібен.

І Полтава його поселила. Спочатку у петровських часів підвальчику по вулиці Гребінки. Потім перевела у просторіший підвал по вулиці Фрунзе. Там спеціалісти по ремонту точної техніки не стільки займалися, власне, її ремонтом, скільки боролися з темними силами сантехніки — підвал хронічно заливало. І, певна річ, не парфумами.

Тепер майстрів випустили, нарешті, на поверхню.

— Живемо, як у казці,— говорять вони.

Придивившись до того приміщення, яке їм милостиво виділили, починаєш справді пригадувати якісь казкові сюжети про хатку на курячих ніжках.

Усередині ж вельмишановна будівля викликає в пам'яті іншу народну казку — «Рукавичка». Скажімо, дільниця по ремонту друкарських машинок, де працює п'ять механіків, займає 15 квадратних метрів: по три «квадрати» на кожного. Десь по стільки ж на брата припадає і майстрам по ремонту електронних «рахівниць». Словом, не те, що розгулятися — розминутися ніде.

Виробнича дільниця ремонтує зіпсовані електронні калькулятори Полтавському і Лубенському інформаційно-обчислювальним центрам, інформаційно-обчислювальним станціям, що діють у решті районів. Взяли на обслуговування ощадкаси — калькулятори, друкуючі пристрої. А скільки замовлень від населення! За рік виконується робіт на суму понад 300 тисяч карбованців. А могли б робити в півтора раза більше, якби мали більш-менш нормальні умови для роботи! І строки ремонту набагато скоротилися б. Проте варто Л. М. Ципкіну, який тягне на своїх плечах невдячний вантаж керівництва підприємством-квартирантом, заїкнутися перед «батьками міста» про розширення виробничих площ, як вони йому у відповідь:

— Зачекайте!

Він їм:

— Та погляньте ж, яка тіснота!

А вони йому:

— Ви не наші, бо підпорядковані харківському заводу.

— А машинки чиї ремонтуємо?

— Машинки, правильно, наші.

— Так дайте ж тоді...

— Не можемо. Бо ви — не наші!..

І — читайте спочатку. Як у дитячій казці про білого бичка...

П. ЯБЛОНОВСЬКИЙ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

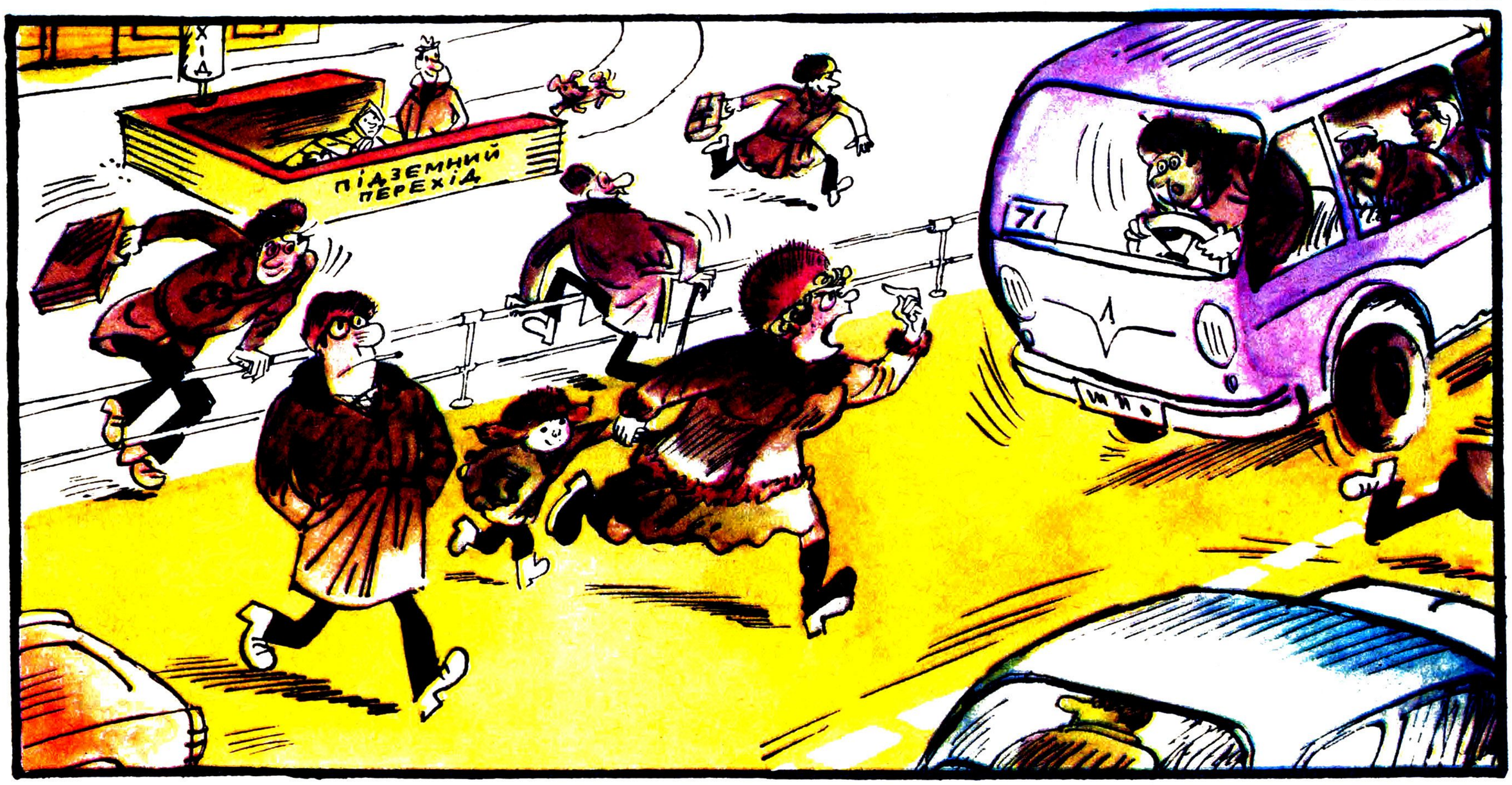

— Куди, йолопе, прешся?! Не бачиш, що тут люди переходять?!

Мал. В. СТЕПАНЕНКА

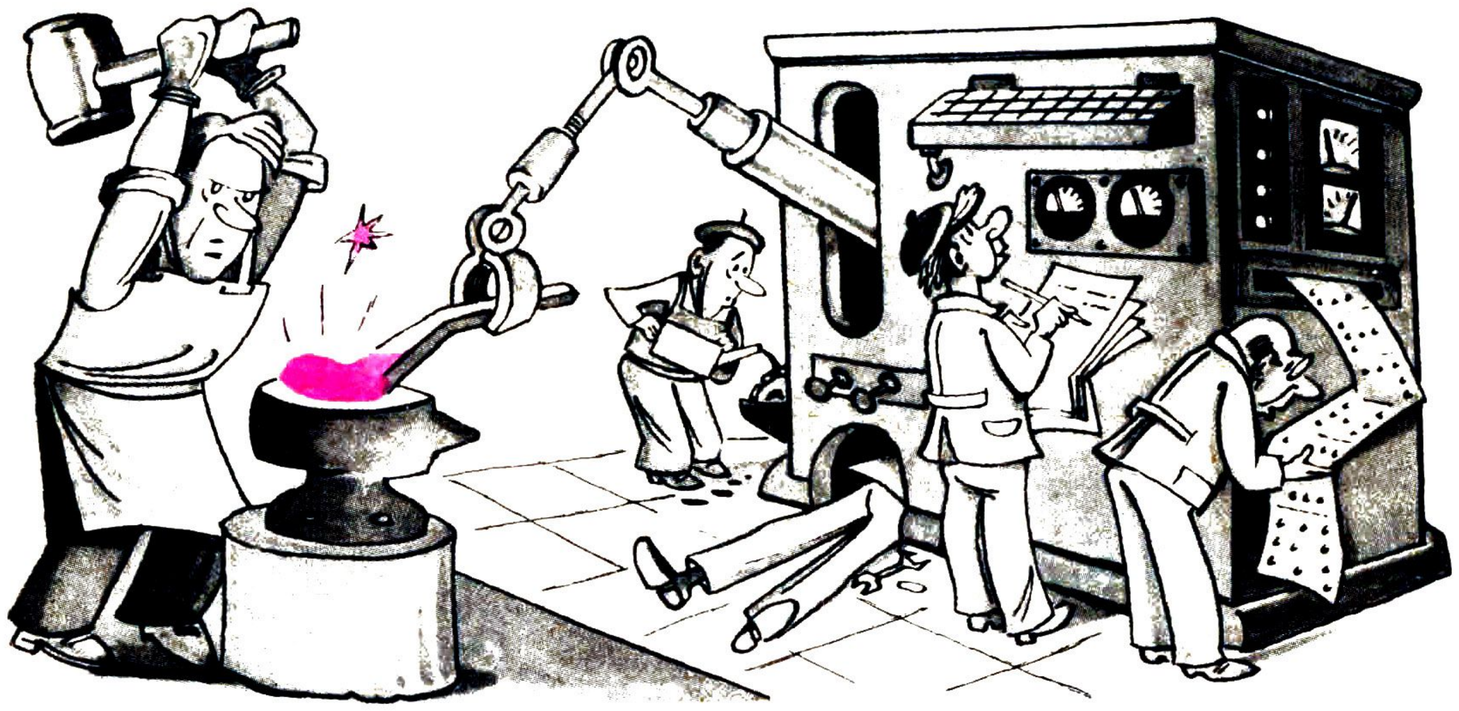

Автоматизувалися...

ПЕРЧАНСЬКІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

«Своєму синові-школяреві придбали ми з дружиною босоніжки виробництва нашого Гельмязівського побуткомбінату. Походив у них наш синок два дні, а на третій пришкандибав зі школи напівбосий: в одному босоніжку каблук відвалився разом з підошвою. Приходжу я до працівника комбінату т. Потапенка, питаю: «Скільки днів повинні носитися босоніжки вартістю 18 крб.?» А він сміється: «18 днів, по карбованцю в день! А якби ви не пожаліли іще карбованця, то вам наші хлопці забили б у босоніжок три цвяшки, й порядок».

Ні, я пожалів карбованця за три цвяшки, а заплатив 1 крб. 90 коп. і зробив фотографію цього босоніжка у тому ж таки комбінаті, яку й висилаю тобі, Перче, для опублікування».

В. Ф. АЗА,
житель с. Гельмязова
Золотоніського району на Черкащині.

Шановний тов. Аза!

Надіслане Вами фото опублікувати не можу, бо воно за якістю не дуже відрізняється від отих босоніжок: бліде, нечітке, невиразне. Радив би Вам купити апарат і самому зайнятися фотосправою. Упевнений, що у Вас це виходитиме краще. Цілком можливо, що й пошиття взуття, після деякої практики,— також. А працівники комбінату тим часом, можливо, з успіхом перекваліфікуються на гумористів: судячи з Вашого листа, у них це непогано виходить!

ПЕРЕЦЬ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Влітку минулого року Карлівське виробниче об'єднання «Райсільгоспхімія» (Полтавська обл.) мало необережність придбати два мікрокалькулятори «Електроніка», які не дуже сумлінно виробляються у Кіровоградській області. Придбали й розчарувались, бо «Електроніки» були браковані й жодного дня не працювали. Довелось відправити їх до Полтавської гарантійної майстерні. Відправити відправили, а одержати звідти не можуть. Про все це розповідалося у замітці «Куди тій «Електроніці», опублікованій у № 14 журналу.

Після виступу Перця заступник голови Кіровоградського обласного комітету народного контролю Г. І. Боднаров повідомив, про перевірку, яку дозорці провели на заводі. Встановлено, що на підприємстві грубо порушується технологічна дисципліна, допускаються відхилення від держстандартів і технічних умов, внаслідок чого до торговельної мережі надходять вироби низької якості.

За випуск бракованої продукції на начальника ВТК заводу Шапошникова В. П. зроблено грошове нарахування, з посади його звільнено.

ФРАЗИ

Незмінно терпів поразку в боротьбі з самим собою.

Неоалкоголік: бачить абстрактних чортів.

Не бийся головою об стіну — ти турбуєш сусідів.

Євген НАУМОВ.

м. Лубни
Полтавської обл.

Мабуть, нікому так не щастить на добрих людей, як Степану Івановичу Теміосову. Не вірите? То що ж, постараємося вас у цьому переконати.

А почнемо хоча б з того, що, як тільки Степан Іванович за усілякі серйозні недоліки з великим шумом вилетів з крісла заступника начальника Літинського районного відділу внутрішніх справ, його тут же — навіть отямитися не встиг чоловік! — підхопили керівники Вінницького обласного управління побутового обслуговування. Вони ж, до речі, й стали першими добрими геніями у подальшій долі С. І. Теміосова. Не довго мудруючи, призначили його на посаду майстра Літинської ремонтно-будівельної дільниці. І ось тут зажив їхній висуванець, як ніколи до цього, спокійно та солодко. Бо дана посада, як він швидко виявив, відкривала безліч різних можливостей.

Отож, засукавши рукави, Степан Іванович самовіддано занурився в роботу. Кому із замовників будинок допоможе вивершити, кому — хлів перекрити, а кому — просто штахет полагодити...

Але при цьому, слушно врахувавши, що будівництво — галузь специфічна, оскільки пов'язана з матеріальними цінностями,— вирішив начальник дільниці, як мовиться, не зобиджати й себе.

Так, укладаючи договори з колгоспниками та робітниками радгоспів М. Ткачуком, З. Медведком, М. Василиничем, Н. Осипчук та ще з чотирнадцятьма замовниками, Степан Іванович сумлінно обраховував їх на кілька тисяч карбованців. При цьому вважав, що люди не збіднюють: що таке якась сотня, якщо викидаєш на будівництво багато тих сотень? От і йому, майстрові, теж якась дещиця перепаде.

Вдавався Степан Іванович і до іншої форми обдирання замовників. Приміром, забудовники Л. Пиковська, В. Оначенко, В. Гончар, П. Шлапак заплатили свої гроші тільки за те, що керівник дільниці змилостивився видати їм будівельні матеріали. Ну, а вже про будь-які роботи й мови не було. Цим людям самотужки довелося перекривати дахи власних будинків, перестеляти в них підлогу, лагодити огорожі...

Але й за це, якщо по щирості, вони мусять подякувати Степанові Івановичу. Бо он І. Паламарчуку, Ю. Шимкову, Л. Апостол, М. Осипову та багатьом іншим колгоспникам із будівельними матеріалами взагалі не пофортунило. І шиферу, і цементу, і цегли вони одержали значно менше, аніж кмітливий майстер списав за нарядами.

Проте чи лише для себе старався Степан Іванович? Звичайно ж, ні. Утворюючи в такий спосіб лишки будматеріалів, він насамперед дбав про тих, кому ніде було їх узяти. І таких людей, мусимо сказати, Теміосов здорово виручав. «Зекономивши» на забудовникові О. Микитченкові лісоматеріалів на суму 79 карбованців, він тут же по «божій» ціні — за 510 карбованців! — загнав їх громадянці А. Бондар. А виручені гроші без будь-яких докорів сумління поклав до власної кишені. До тієї ж самої кишені потрапили й гроші, злуплені з забудовників А. Рибака, Н. Салобая, В. Глухенького.

Не зобиджаючи себе, не забував Степан Іванович і про своїх підлеглих. Він чудово розумів, що, оскільки ремонтно-будівельні роботи для населення виконували не робітники, а саме населення, то — цілком логічно — це могло б призвести до, так би мовити, невикористання дільницею фонду заробітної плати. Ну, а цього, звісно, Степанові Івановичу дуже не хотілося припускати. Тому, щоб гроші задарма не пропадали, він вирішив виплачувати їх своїм довіреним особам: Альперовичу, Пивовару та Прусюку. І виплачував. За липовими нарядами. І довірені особи були дуже вдячні своєму патронові. Зауважимо, що платив він їм не просто так, не за красиві очі. А за те, що вони безвідмовно ладнали майстрові його власну автомашину і виконували інші, не менш відповідальні особисті доручення Теміосова.

Звичайно, як бачимо, себе Степан Іванович забезпечив добре. А от забезпечити виконання дільницею плану обслуговування населення так і не зміг. Але він не дуже журився з цього приводу. Хутко поскладав звіти, в які повписував прізвища неіснуючих замовників, та й став чекати якоїсь відзнаки за самовіддану роботу.

І вона не забарилася: наскочила ревізія. Здавалось би, все: крапка, кінець кар'єрі Степана Івановича! Але ж не будемо забувати того, про що сказано на початку нашої розповіді: що Степану Івановичу дуже щастить на добрих людей. Цього разу ними виявилися... хто б, ви думаєте? Представники обласної прокуратури. Вже другий рік ці добрі люди чомусь ніяк не можуть розібратися у кримінальній справі, порушеній проти Теміосова, і сказати своє останнє слово. Також наче заціпило з приводу бурхливої діяльності Степана Івановича і добрим людям із літинських районних установ...

А коли так, то Степан Іванович особливо й не переживає. Він свято вірить у своїх добрих геніїв.

І. ГАЛІЦИН,
Ю. ІЩЕНКО.

Вінницька область.

Дещо про «необмежені можливості», або як я не став мільйонером.

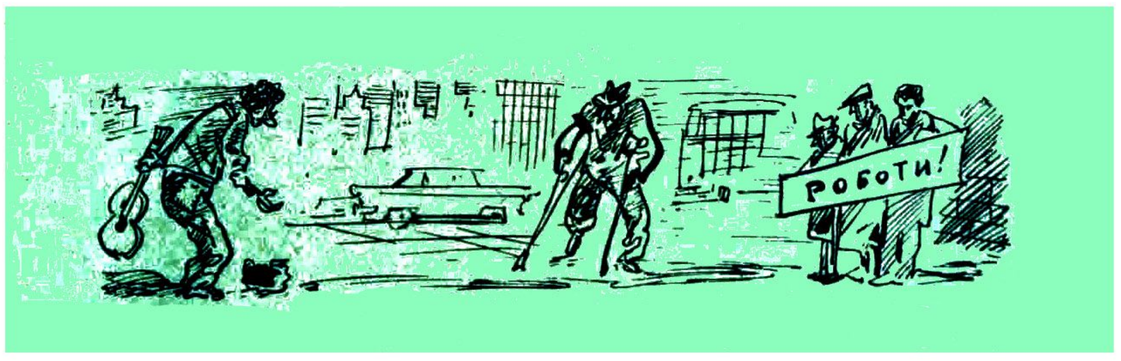

Так уже повелося, що новий рік починаючи, люди бувають схильні помріяти.

Я — не виняток. Але, чесно кажу, мріяти про якесь багатство, а тим паче про мільйони, мені й на думку ніколи не спадало.

І — на тобі!..

А почалося все зі штанів...

Невдовзі після Нового року задумав я собі деякі меблі обновити. І от, вовтузячись коло тих застарілих меблів зачепився, роззява така, штанами за якусь біду й розпанахав їх на живому місці.

Довелося викинути к бісу.

Втрата, звичайно, не велика, але усе ж таки: штани самі з неба не падають — на них заробити треба. Та й, подумалося, не мільйонер же я, щоб отак штанами розкидатися, але й не старець якийсь, щоб у латаному дранті ходити.

Отут мені й стукнуло в голову: якби це не в нас, а десь там, у світі «необмежених можливостей», то я із тієї лахи міг би ще й добрий набуток мати — згадалося, що в статті, вміщеній у лондонському тижневику «Обсервер», якось вичитав був таке: «Жебрацтво в Гонконзі перетворено в бізнес, і багато авторитетних осіб твердять, що він став можливим тільки завдяки небезкорисливому сприянню поліції».

Люди добрі! Та при таких порядках багатство ж на вулиці, сказати б, валяється! Це ж натягай, чоловіче, оті дрантиві штани, всідайся якнайзручніше на велелюдному перехресті, клади перед собою на тротуар щось для збору милостині (у мене, на щастя, є стара шапка-вушанка із кроля) — та й усе!..

А підходить до тебе поліціянт, і тільки заміряється носаком під ребра стусонути, як ти йому гоноровито: «Одчепися, сатано! Не бачиш, що перед тобою бізнесмен сидить?!»

Він вибачається, чемно віддає честь і йде геть. А ти й далі сидиш собі — бізнес робиш: мідяки із шапки визбируєш; одним оком бухгалтерію ведеш, а другим — за конкурентом стежиш...

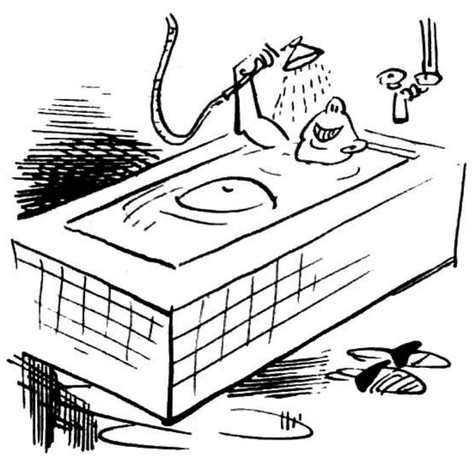

Отак, дивись, ще й мільйонером став би.

А з мільйонами у світі «необмежених можливостей» багато чого можна. Можна, наприклад, за певну плату у ванні з чистого золота побольбатися — є така в одному готелі японського курорту Накаїдзу. Якщо ж ліньки за тим задоволенням у Японію пхатися, то можна й удома в себе, як дехто й робить, таку ванну поставити... Одне слово, багато чого можна. Якийсь он шейх із Саудівської Аравії навіть забаг усім багатіям світу носа втерти — замовив, щоб йому зробили в Америці повітряний лайнер-палац. Із кришталевими люстрами, напханий усілякими штучками із чистого золота й іншими подібними витребеньками...

Ну, на такий літак, я, може, й не розмахнувся б. Але деякі свої забаганки все ж удовольнив би. В кожному разі, штани таки б купив...

При згадці про штани я сторчголов шугонув із небес на землю: «Чекай-но, схаменувся, та ж мені, перш ніж у мільйонери вибитися, треба іще жебраком стати! А у нас це діло не витанцюється: умови не ті. От там, у світі «необмежених можливостей» — це не проблема: при теперішньому безробітті, та інфляції, та прудкості цін я легко міг би з простягнутою рукою на тротуарі опинитися».

Але й не встиг натішитися цією думкою принадною, як усе полетіло під три чорти, бо згадалося: читав я, що у США хтось уже чи то школу, чи то курси, чи то ще щось таке для підвищення жебрацької кваліфікації упорядив. Проходять там науку, як артистичніше, результативніше жебрати, відточують професійну майстерність...

То де вже мені, темному, недосвідченому дилетантові, з такими фахівцями змагатися?!.. Тільки й того, що штани на тротуарах дочовгав би...

А між тим це ж факт, що бізнес на жебрацтві мільйони дає! Якось мюнхенська газета «Зюддойче цайтунг» писала: «Поліція марно намагається встановити особу «короля» каїрських жебраків і, як припускають, найбагатшої людини Єгипту. З бандою «спеціалістів» по учиненню каліцтв цей невловний бандит панує приблизно над 25 тисячами жебраків, які виканючують як милостиню мільйони доларів у численних іноземних туристів та й у місцевого населення».

Значить, таки вижебрюються мільйони!..

Та от біда: осідають вони не в жебрацьких кишенях — інші на цьому бізнес роблять. А в жебраків не тільки левову пайку милостині забирають, а й здоров'я одібрати можуть — від жебрака-каліки більший зиск.

Ризикуючи собою, репортер єгипетської газети «Аль-Ахбар» Абдель Атті Хамед під личиною жебрака зумів пробратися в таке лігво. «Там,— згадує він,— я побачив сцену, якої не забуду ніколи в житті. Троє дужих чоловіків міцно тримали на тапчані якогось бідолаху, а четвертий виривав йому очі»...

Як бачите, у світі «необмежених можливостей» навіть і таке можливе.

Ні-і, подалі, хоч світ за очі, од таких можливостей!!..

Але ж повинні бути й інші шляхи до тих мільйонів, якщо вже можливості — необмежені.

І вони, звичайно, є. Наприклад, такий.

Колишній американський поліціянт Чарлз Веверка-молодший убив негра. Суд, плюнувши звисока на факти, виправдав убивцю, а він уклав контракт на книгу та фільм про всю цю історію, і став кандидатом на нового мільйонера...

Теж не підходить: я й курчати не можу зарізати, а не те що людей убивати...

Перебираючи думкою різні варіанти, наткнувся пам'яттю на одну американську рекламу, яка гласила: «Якщо ви хочете стати мільйонером — купіть собі гітару».

Гітар у мене є аж дві, а мільйону — ні одного. Але це мене не смутить, бо й у самій Америці, як догадуюся, власників гітар трохи більше, ніж мільйонерів. Та й у інших країнах, попри всі тамтешні «можливості», справа із тими гітарами не веселіша. Он, як писалось у західнонімецькій газеті «Франкфуртер рундшау», один безробітний італійський архітектор із Неаполя заробляє на прожиття тим, що розважає курортників грою на гітарі.

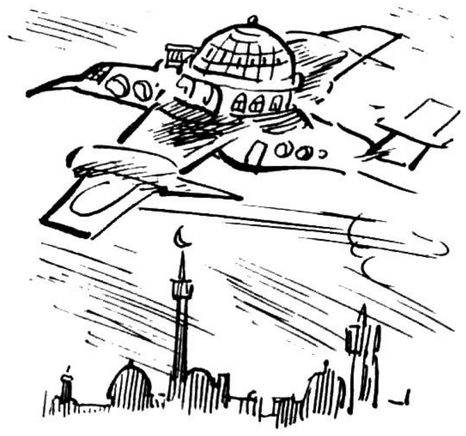

До мільйона він, здається, ще не доробився, та й, судячи з усього, не доробиться. Бо є ще й інші мільйони: у тій же Італії — понад два мільйони, у Франції — два з гаком, у Японії — півтора, у ФРН — без хвостика два, в Іспанії — більше двох, у Англії — понад три, а в США уже на тринадцятий посунуло. І всі, як і той архітектор,— безробітні. А тамтешні прогнозисти передбачають, що цього, 1983 року тих мільйонів ще й прибавиться.

Та при такому розмаху може й гітар не вистачити!..

Так і розвіялася моя мрія про мільйонерство. І правильно зробила, що розвіялася, бо, до речі, мене й до мільйонів не тягне: без них, знаєте, спиться спокійніше.

Д. МОЛЯКЕВИЧ.

«Американська адміністрація, використовуючи участь своїх морських піхотинців у складі багатонаціональних сил у Бейруті (Ліван), прагне розширити військову присутність США у цій суверенній арабській країні, захопити новий плацдарм для проведення своєї експансіоністської політики на Близькому Сході».

(З газет).

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Заякорився...

ПІДЛАБУЗНИК-ІНТЕЛЕКТУАЛ

Мал. А. БОРДУНІСА

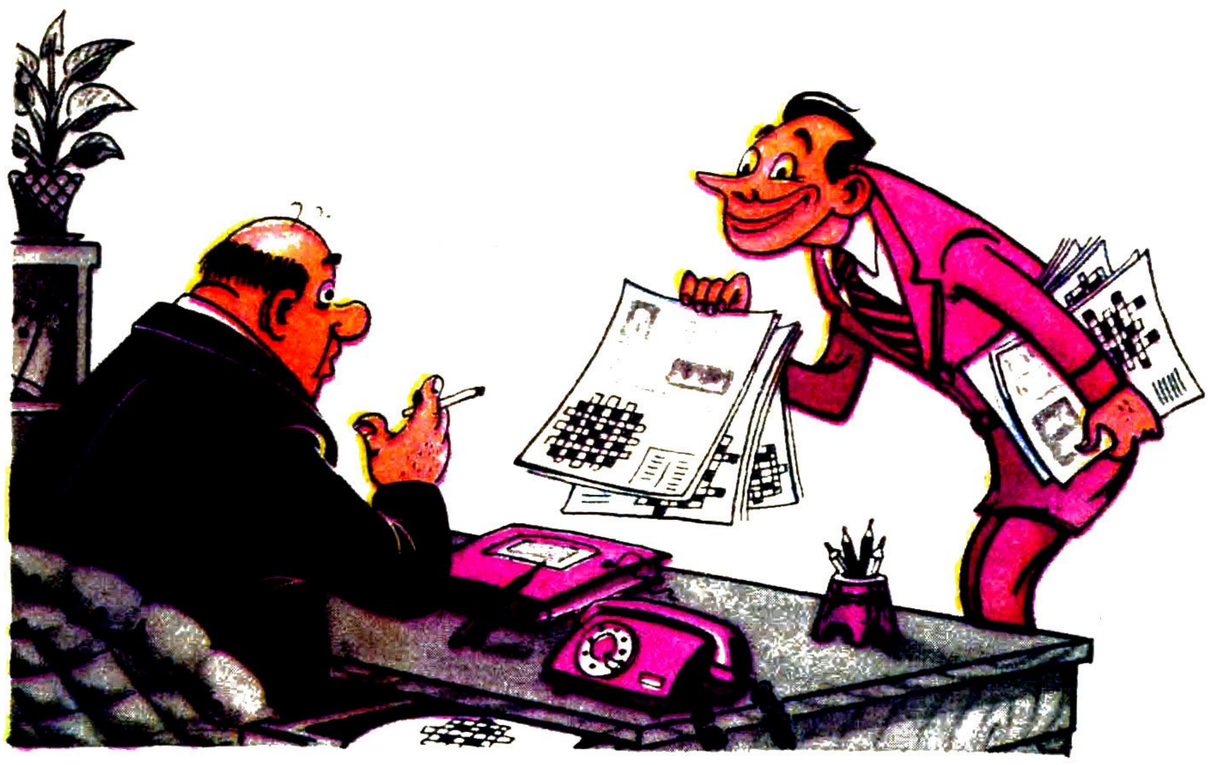

— Я чув, що ви захоплюєтеся кросвордами. Будь ласка, я вам приніс цілу збірку, а щоб ви не сушили над ними голови, я їх усі розв'язав...

Страшне перо не в гусака...

«Продається хата з глини, хлів із цегли, погріб з цегли, криниця на подвір'ї, мається садок, город і цвинтар близько.

Ціна по домовленості».

Надіслав І. ГАТЕЛУШ.

«В комісію по боротьбі з п'янством і алкоголізмом входять два робітники, схильних до зловживання спиртними напоями.

За 3 місяці комісією разом з начальниками цехів і майстрами було розібрано 8 чоловік.

За кожним, починаючим зловживати спиртними напоями, підлітком закріплені наставники».

(Із звіту).
Надіслав В. САМКО.

«Він унічтожає природу над ставком в лічних целях — вирубує липи, верби — все підряд разом з своєю тещою».

(З листа до редакції).
Надіслав В. ДУДЧЕНКО.

«Тварину потрібно знати так як і людину, і коли вона отелиться і скільки може дати молока».

(З протоколу).
Надіслав Ц. СОБОЛЕВСЬКИЙ.

Фото М. ХОМИЦЬКОГО

Підрядні усмішки

ВЗАЄМОВИРУЧКА

Вчитель до учениці:
— Таню, чому замість тебе малював батько?
— Бо мама тоді саме спала.

Повідомила К. ІВАНЮК.

ст. Вапнярка
Вінницької області.

ПОРУШИВ ЕТИКЕТ

Жінка розповідає чоловікові:
— Учора Нечипоренки поверталися додому, і коли заходили в під'їзд, то на нього впав кусок цегли. Вона ж ішла позаду, і їй нічого.
— Так йому й треба. Буде пам'ятати, що жінку завжди пропускають поперед себе.

Повідомила В. ЛЯШ.

м. Торез
Донецької області.

ПЕС НЕ ЗБРЕШЕ

Повернувся чоловік із прогулянки додому з собакою. Ледве на ногах тримається.
— Де це так нализався? — жінка до нього.
— Яке там нализався... Один кухоль пива випив. Он Рябко може підтвердити.
— А скажи-но, Рябко, скільки пива випило оце ледащо? — звертається жінка до собаки.
— Гав!
— А горілки скільки видудлив? — знову запитує жінка Рябка.
— Уу-у-у-у! — завив пес.

Повідомив Б. БОЙЧУК.

м. Івано-Франківськ.

ДОПОМАГАЄ...

Дід продає на базарі лікарські рослини.
Один з покупців запитує:
— Допомагають ці корінці, діду?
— Ще й як допомагають. Синові «Жигулі» днями купив, а дочці хату кінчаю.

Повідомив М. НОВГОРОДСЬКИЙ.

м. Львів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А в нас весілля було веселіше, ніж у вас...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

...завідуючому відділом соціального забезпечення Менського району Чернігівської області Н. П. Черненку та його заступникові П. П. Зінченку, які незаконно видавали деяким своїм знайомим посвідчення інвалідів і таким робом допомагали їм у придбанні автомашин та запчастин до них.

Як повідомив у відповідь на лист про ці махінації, що надійшов до «Перця», прокурор Чернігівської області П. А. Тарасов, вироком народного суду Зінченко засуджений до одного року, а Черненко — до року і шести місяців позбавлення волі умовно з іспитовим терміном в один рік.

...начальникові цеху сільського телефонного зв'язку Житомирського вузла зв'язку В. І. Витковському, з вини якого, як повідомили редакції жителі селища Вершина, у них тривалий час не діяли телефони.

На прохання «Перця» лист перевірено Житомирським обласним управлінням зв'язку. Як повідомив начальник управління В. А. Бурбела, за безвідповідальне ставлення до своїх службових обов'язків Витковського з посади начальника цеху звільнено. Нині телефонну мережу в селищі Вершина відремонтовано.

Мал. В. ЄЛІСТРАТОВА («ПАЧЕМИШ» — Йошкар-Ола)

Хто кого?

Мал. Ю. ЄРЕМЄЄВА («ХЕНЕК» — Уфа)

Батьки...

...і діти.

Мал. А. ШТАБЕЛЯ («ХЕНЕК» — Уфа)

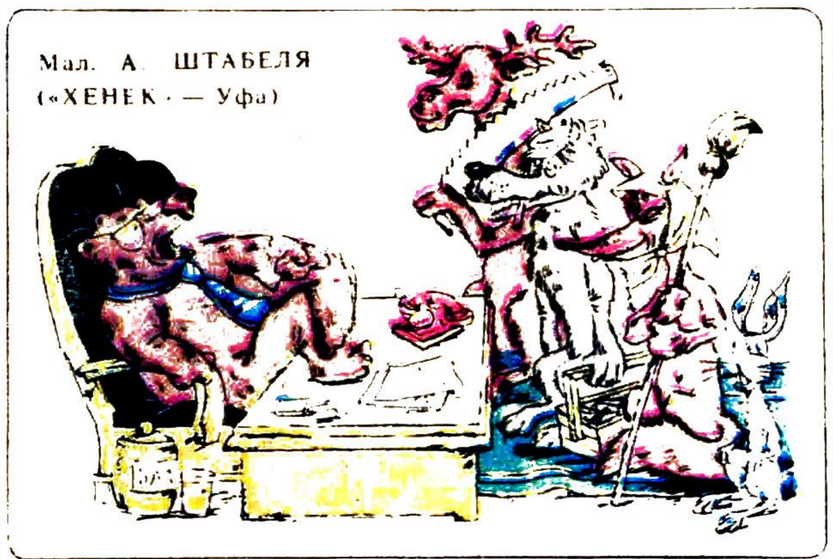

— Заєць — на роботу, а решта піде добудовувати третій поверх мого барлогу!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

● **Христинівський міжколгоспбуд спорудив у Христинівці будинок для вчителів. Та коли новосели прийшли в будинок, радість їх одразу ж потьмарилася, бо будівельники залишили після себе цілу купу істотних недоробок. Про це йшлося у замітці «Завжди серед людей» (№ 16 журналу).**

Після виступу Перця перший заступник голови виконкому Черкаської облради Н.С. Івлев повідомив, що усі виявлені в цьому будинку недоробки нині повністю ліквідовано.

● **«Остання надія» — у замітці під такою назвою («Перець» № 19) писалося про те, що у Полтаві по вулицях Докучаєва, Опитній, Зіньківській та інших не працює жоден з п'яти телефонів-автоматів.**

Як повідомив головний інженер Полтавського обласного виробничо-технічного управління зв'язку Н. А. Тимошенко, Полтавська телеграфно-телефонна станція вжила заходів, і тепер усі таксофони на згаданих вулицях працюють нормально.

● **У колгоспі імені Тельмана (село Зарудця на Сумщині) скосили конюшину на сіно, скосили та й покинули. Лежить оте сіно та псується. Скільки вже разів колгоспники нагадували про нього голові колгоспу Квітці Н. П., а йому байдуже, лише відмахується. Тоді колгоспники надіслали про це листа редакції.**

Після втручання в цю справу Перця голова Роменського міського комітету народного контролю І. Ф. Ветохін повідомив, що факти при перевірці повністю підтвердились. За допущену безконтрольність та безгосподарність, проявлену при заготівлі кормів, Квітці Н. П. оголошено сувору догану.

● **Жителі села Анастасіївки (Одеська обл.) поскаржилися Перцеві на те, що дорога до сільського кладовища розбита, її давно вже слід упорядкувати, а у керівників села все руки до цього не доходять.**

Голова виконкому Миколаївської райради В. І. Калашник повідомив редакції, що наведені у листі факти при перевірці підтвердились. Райвиконком вжив заходів, і тепер дорогу до кладовища відремонтовано, а на самому кладовищі побудовано ритуальну площадку.

● **Про те, що на деяких вулицях селища Делятина (Івано-Франківська обл.) електрика буває з перебоями, напруга низька, писалося у листі, що надійшов до редакції.**

Начальник Яремчанського району електричних мереж І. А. Задолинний повідомив редакції, що такі факти мали місце через аварійний стан електролінії. Тепер проведено її реконструкцію, електроенергія подається безперебійно і належної напруги.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. В. БЕРШАДСЬКОГО («КАПКАН» — Чебоксари)

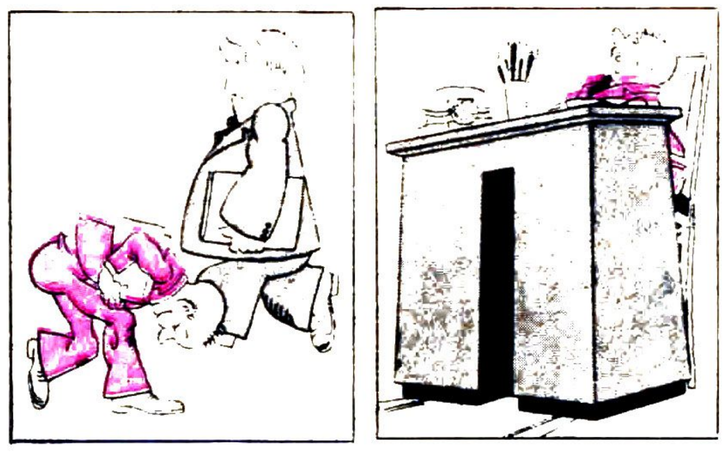

— Низько кланявся... ...високо піднявся.

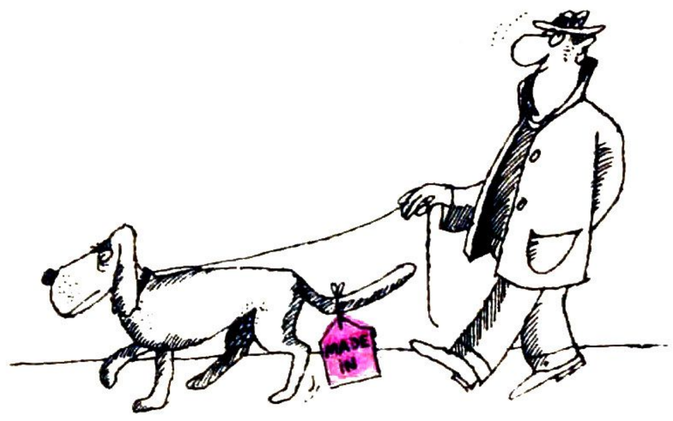

Без слів.

Без слів.

— Мамо, а скільки підприємств у нашому місті?

— Не знаю. Треба погортати татову трудову книжку.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.** Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.
Адрес редакции: **252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.**
Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 2 (1140)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.12.82. Підписано до друку 07.01.83. БФ 11414. Формат видання 70×108/8
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк 2,8. Обл.-вид. арк 4,1 Тираж 2.503.700. Зам. 05953.

© **Журнал «Перець» 1983 р.**

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47. Брест-Литовский проспект, 94.
Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Індекс 74393

Ліногравюра М. ЛИТВИНА

Чорна хмара і золотий дощ.

Мал. В. МАЛОВА

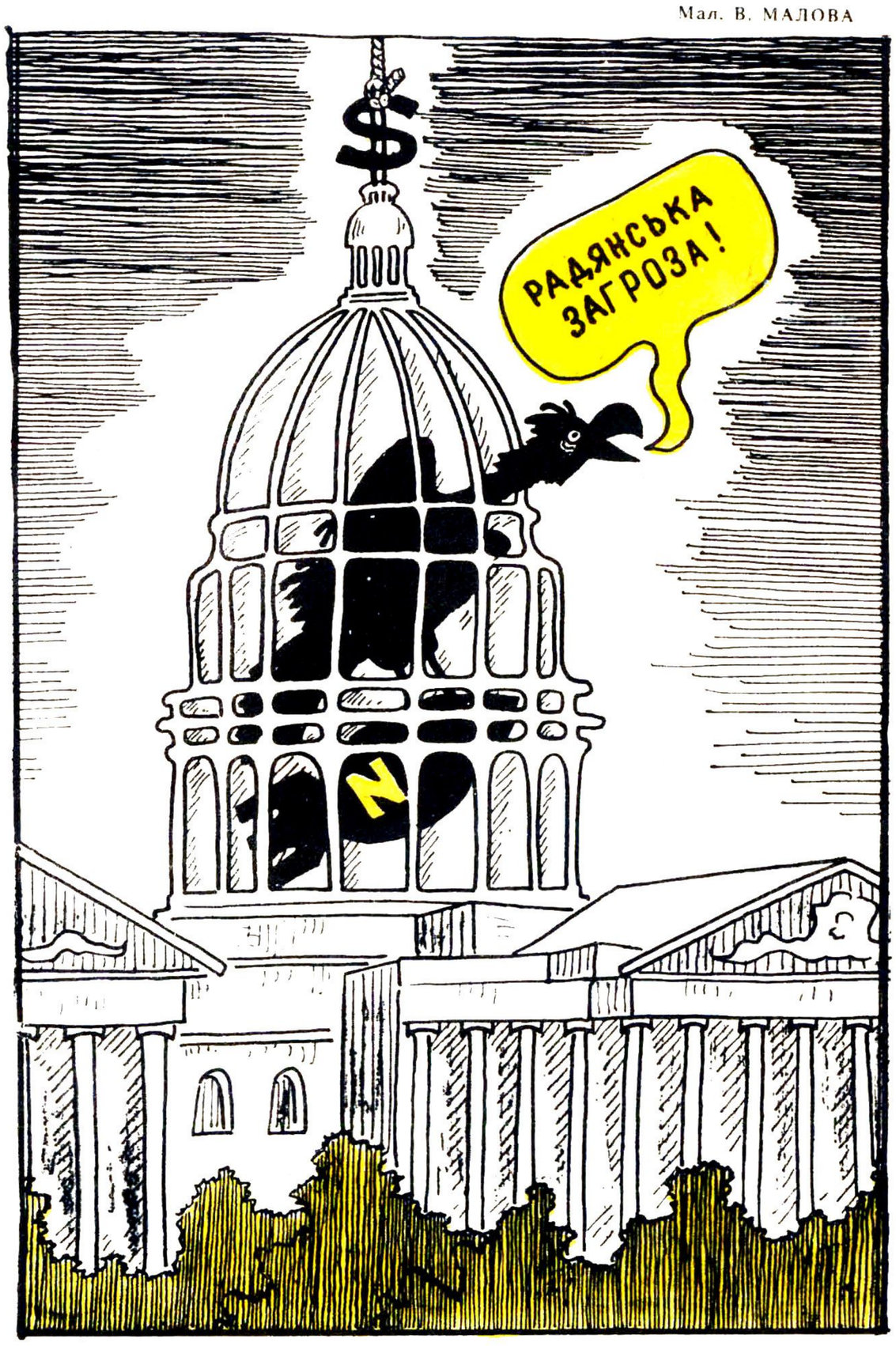

Розкаркався...

СВІДОК ПЕНТАГОНУ

Мал. М. ЛИТВИНА

— Своїми очима бачив, як Радянський Союз застосовував хімічну зброю!